

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION

Bryssel den 20.9.2000
KOM(2000) 578 slutlig

2000/0238 (CNS)

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus

(framlagt av kommissionen)

MOTIVERING

1. MINIMINORMER FÖR MEDLEMSSTATERNAS FÖRFARANDEN FÖR ATT BEVILJA ELLER ÅTERKALLA FLYKTINGSTATUS: ETT FÖRSTA STEG MOT ETT GEMENSAMT EUROPEISKT ASYLSYSTEM

Ett gemensamt europeiskt asylsystem bör på kort sikt omfatta ett tydligt och praktiskt genomförbart sätt att fastställa vilken stat som är ansvarig för prövning av en asylansökan, gemensamma normer för ett rättvist och effektivt asylförfarande, gemensamma minimivillkor för mottagande av asylsökande samt tillnärmning av reglerna för erkännande och innebörd av flyktingstatus, sägs det i slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors i oktober 1999. Man fortsätter: "Det bör också kompletteras med åtgärder för andra former av skydd som erbjuder en lämplig status för den som behöver ett sådant skydd". Den 24 maj 2000 antog kommissionen ett förslag till rådsdirektiv om tillfälligt skydd vid en massiv tillströmning av fördrivna personer; direktivförslaget bygger på solidaritet som ett medel för att uppnå ett gemensamt europeiskt asylsystem.

Kommissionen lägger nu (hösten 2000) fram ett förslag till rådsdirektiv om gemensamma miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus som ett led i inrättandet av ett rättvist och effektivt asylförfarande. Det utlovades i resultattavlan för framstegen i skapandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa i Europeiska unionen, godkänd av rådet den 27 mars 2000.

Kommissionen inledde arbetet med asylförfaranden med arbetsdokumentet *Gemensamma normer för asylförfaranden* (mars 1999). Dokumentet behandlades i rådet både på minister- och tjänstemannanivå. Tretton medlemsstater lämnade in skriftliga synpunkter. Europaparlamentet antog en resolution (A5-0123/2000) om dokumentet vid plenarsessionen den 13–16 juni 2000. Dessutom rådfrågade kommissionen FN:s flyktingkommissariat (UNHCR; nedan kallat flykting-kommissariatet), ECRE (*European Council on Refugees and Exiles*), Amnesty International och Rädda Barnen om arbetsdokumentet. Alla fyra organisationerna lämnade in skriftliga kommentarer, och det gjorde också tre andra frivilligorganisationer (*Refugee Legal Centre*, *Medical Foundation for the Care of Victims of Torture* och *Immigration Law Practitioners' Association*). Kommissionen har utarbetat sitt förslag efter en analys av dessa svar och med beaktande av befintliga icke-bindande rättsakter, främst rådets resolution från 1995 om minimigarantier vid handläggning av asylärenden, rådets resolutioner från 1992 om uppenbart ogrundade asylansökningar, om flyktingmottagande tredje länder och om länder där det normalt inte finns någon allvarlig risk för förföljelse (de så kallade Londonresolutionerna) samt rådets resolution från 1997 om underåriga medborgare i tredje land utan medföljande vuxen.

I förslaget beaktas ordförandeskapets slutsatser från Europeiska rådet i Tammerfors i oktober 1999, nämligen att ett gemensamt europeiskt asylsystem – samtidigt som det på kort sikt innefattar de ovannämnda åtgärderna om asyl i enlighet med Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 och protokollet av den 31 januari 1967 om flyktingars rättsliga ställning samt andra internationella konventioner – på längre sikt bör leda till ett gemensamt asylförfarande och en enhetlig status för dem som beviljas asyl, som är giltig i hela unionen.

2. FÖRSLAGETS RÄCKVIDD

Förslaget är en första viktig åtgärd för att skapa en gemensam asylpolitik på grundval av avdelning IV i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, i dess ändrade lydelse enligt Amsterdamfördraget, och innehåller de bestämmelser som krävs för ett enkelt och snabbt system för handläggning av asylansökningar. Det är inriktat på alla de rättsliga verktyg och mekanismer som medlemsstaterna kan använda för att skapa ett system som leder till snabb och korrekt handläggning av ärenden. Det fastställs gemensamma normer och tidsfrister för att snabbt kunna avvisa ansökningar eller ogilla uppenbart ogrundade ansökningar. På så sätt kan medlemsstaternas respektive asylsystem fungera smidigt till förmån för flyktingar enligt Genèvekonventionen. Genom att de nationella systemen utformas enligt dessa normer kan medlemsstaterna inrätta effektiva asylförfaranden inom ramen för ett gemensamt europeiskt asylsystem.

Denna åtgärd innebär inte att medlemsstaterna måste införa likadana förfaranden. Inte heller kommer medlemsstaterna att vara tvungna att använda samma begrepp eller införa rutiner som de inte vill tillämpa. Om en medlemsstat till exempel inte vill tillämpa systemet med säkert tredje land för att avvisa asylansökningar, måste den inte göra det. Samtliga normer för en rättvis och effektiv handläggning är vidare utformade på ett sätt som inte påverkar medlemsstaternas rätt att prioritera ärenden i enlighet med sina egna politiska riktlinjer.

Eftersom detta är en första åtgärd om asylförfaranden ger den också medlemsstaterna möjlighet att avvika från vissa regler om de så önskar. Det föreslås till exempel att medlemsstaterna skall kunna göra undantag från principen om att överklagande medför uppskov med verkställigheten, bland annat i uppenbart ogrundande fall. Frågan om uppskov med verkställigheten är komplex och medlemsstaterna förefaller ha mycket skilda åsikter om för- och nackdelarna med uppskov med verkställigheten. Kommissionen skulle se positivt på att medlemsstater som väljer att införa dessa och andra undantag som är tillåtna i detta skede inför ytterligare skyddsbestämmelser, t.ex. att undantag skall införas genom lag, eller ytterligare förfarandegarantier i enskilda ärenden.

Förslaget omfattar endast miniminormer för att bevilja och återkalla flyktingstatus. Det innehåller följaktligen inte miniminormer för att avgöra huruvida personer kan vara berättigade till skydd enligt andra internationella instrument eller i övrigt har skyddsbehov. Om medlemsstaterna emellertid skulle använda sig av förslagets bestämmelser när de fattar beslut om ansökningar om skydd som inte omfattas av Genèvekonventionen, skulle kommissionen välkomna detta. Alltså föreskrivs i förslaget att medlemsstaterna får tillämpa direktivet på sådana ansökningar.

Förslaget påverkar inte andra åtgärder om en gemensam asylpolitik i handlingsplanen från Wien och resultattavlan. I artikel 63.1 och 63.2 föreskrivs det att beslut skall fattas om åtgärder som avser kriterier och mekanismer för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan, miniminormer för mottagande av asylsökande, miniminormer för när medborgare i tredje land skall betraktas som flyktingar samt åtgärder för personer som av andra skäl behöver internationellt skydd. Kommissionen kommer att lägga fram förslag inom dessa särskilda områden i enlighet med resultattavlan.

Förslaget påverkar inte heller eventuella åtgärder som inte nämns i handlingsplanen från Wien eller resultattavlan. Flera andra åtgärder som avser medlemsstaternas förfaranden för att ta emot flyktingar skulle kunna rymmas under artikel 63.1 d i EG-fördraget. Det här förslaget omfattar endast handläggning av asylansökningar som inlämnats spontant vid gränsen till eller inom medlemsstaternas territorium i Europa. Förslaget berör därför inte en eventuell åtgärd om medlemsstaternas förfaranden för att ta emot medborgare i tredje land vilka är flyktingar enligt Genèvekonventionen, men som ännu inte kunnat nå fram till EU:s yttre gränser.

I meddelandet om gemensamma asylförfaranden och en enhetlig status för dem som beviljas asyl, som är giltig i hela unionen, kommer det att anges vilka åtgärder som härnäst kommer att vidtas med avseende på asylförfaranden i syfte att skapa en gemensam asylpolitik på grundval av avdelning IV i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, i dess ändrade lydelse enligt Amsterdamfördraget, inbegripet dem som kan vidtas med artikel 63.1 d som rättslig grund.

3. SYFTET MED FÖRSLAGET

Kommissionens syfte med förslaget till direktiv är följande:

1. Att genomföra artikel 63.1 d i fördraget, punkt 36 b iii i handlingsplanen från Wien, punkt 14 i slutsatserna från Europeiska rådets möte i Tammerfors och första delen av avsnittet om rättvisa och effektiva asylförfaranden i resultattavlan som lades fram för rådet och Europaparlamentet i mars 2000.

2. Att ge föreskrifter som är nödvändiga för att medlemsstaternas förfaranden för att bevilja och återkalla flyktingstatus skall bli effektiva.

3. Att ge enhetliga definitioner av och enhetliga bestämmelser för ansökningar som inte kan upptas till prövning och uppenbart ogrundade ansökningar, inklusive för begreppet säkert land i syfte att skapa en gemensam hållning hos de medlemsstater som tillämpar denna praxis och dessa begrepp.

4. Att fastställa tidsfrister för beslut i första instans och vid överklagande i sådana ärenden, så att medlemsstaterna kan handlägga dem så fort som möjligt.

5. Att därigenom förbättra medlemsstaternas förmåga att handlägga asylansökningar från personer som kan vara flyktingar enligt Genèvekonventionen.

6. Att fastställa miniminormer för de asylsökandes rättigheter under förfarandet i medlemsstaterna, och därigenom säkra en gemensam standard för rättvisa asylförfaranden inom Europeiska unionen.

7. Att föreskriva särskilda skyddsbestämmelser för personer med särskilda behov.

8. Att fastställa miniminormer för beslut och beslutande myndigheter för att minska skillnaderna mellan asylprövningen i medlemsstaterna och säkerställa en god kvalitet på beslutsfattandet i Europeiska gemenskapen.

4. EN ÖVERSIKT ÖVER NORMERNA I FÖRSLAGET

Förslaget består huvudsakligen av tre olika grupper av bestämmelser.

Den första gruppen behandlar förfarandegarantier för asylsökande. Bestämmelserna täcker alla steg i asylhandläggningen. Avsikten är att medlemsstaternas bestämmelser om handläggning av asylärenden skall uppfylla vissa rättvisekrav. Varje asylsökande skall

- ha rätt att överklaga ett beslut av första instans, oavsett vad beslutet gäller,

- informeras vid avgörande faser i förfarandet, på ett språk som han förstår, om sin rättsliga ställning, så att han kan överväga eventuella kommande steg i förfarandet. När asylsökanden delges beslutet i första instans måste han informeras om dess innehåll och om möjligheten att överklaga.

Dessutom finns särskilda skyddsregler för personer med särskilda behov, till exempel underåriga utan medföljande vuxen.

Den andra gruppen av bestämmelser består av minimikrav på beslutsprocessen. Medlemsstaterna kan visserligen behålla sina respektive nationella system, men beslutsprocessen måste uppfylla vissa miniminormer i syfte att skapa en allomfattande gemensam europeisk asylpolitik. Det kommer normalt att räcka om medlemsstaterna har ett treinstanssystem: en myndighet som beslutar om flyktingstatus (beslutande myndighet), en instans som prövar överklaganden i administrativ ordning eller i egenskap av domstol (överprövningsinstans) samt en appellationsdomstol. Beslutsinstanserna bör ha tillgång till information om ursprungsländerna och ha möjlighet att få experthjälp när så behövs. Tjänstemännen bör ha fått lämplig utbildning, beslutsprocessen bör uppfylla vissa krav på utredning, beslut skall fattas individuellt, sakligt och opartiskt och negativa beslut bör innehålla en fullständig motivering.

Den tredje och sista gruppen bestämmelser består av gemensamma normer för att tillämpa vissa begrepp och viss praxis ("ansökningar som inte kan upptas till prövning", "uppenbart ogrundade ansökningar", "säkert ursprungsland", "säkert tredje land"). Dessa begrepp eller denna praxis finns redan i många medlemsstater, men tillämpningen och tolkningen av dem varierar kraftigt. I syfte att minska risken för att asylsökande flyttar mellan medlemsstaterna föreslår kommissionen att gemensamma normer skall införas. Varje medlemsstat får bestämma huruvida den vill tillämpa ett begrepp eller en praxis, men om den väljer att göra det, skall den nationella tillämpningen ske enligt det regelverk som är gemensamt för samtliga medlemsstater. Även om det inte finns någon skyldighet att använda ett påskyndat förfarande för uppenbart ogrundade ansökningar, måste medlemsstaterna följa de gemensamma definitionerna och tidsfristerna om så sker. Likaså om medlemsstaterna vill avvisa en ansökan med hänvisning till principen om säkert tredje land, så måste de följa såväl de gemensamma principer för att bestämma säkert tredje land som finns angivna i bilaga I till förslaget som de gemensamma kraven för att tillämpa principen på enskilda ärenden.

En medlemsstat får avvisa en ansökan om

- en annan medlemsstat har ansvaret för att pröva en asylansökan enligt kriterierna och mekanismerna för att avgöra vilken medlemsstat som är ansvarig för detta,

- ett annat land anses som första asylland för sökanden,

- ett annat land anses som säkert tredje land för sökanden.

Eftersom ett förfarande för att avgöra huruvida en annan medlemsstat har ansvaret för att pröva en asylansökan kan äga rum samtidigt som eller som en del av en mer omfattande utredning av asylansökan, kommer de allmänna garantierna för förfarandet också gälla för detta förstnämnda förfarande. Den enda garanti i förslaget som är uttryckligen knuten till ett förfarande för att avgöra huruvida en annan medlemsstat har ansvaret för att pröva en asylansökan bygger på den princip om rättvisa förfaranden som utgör själva kärnan i förslaget: asylsökanden skall informeras om sin rättsliga ställning vid alla avgörande steg i förfarandet. Kommissionen skall i början av år 2001 lämna ett förslag till ett gemenskapsinstrument med hjälp av vilket man på ett klart och enkelt sätt skall kunna fastställa den medlemsstat som skall ansvara för att pröva en asylansökan.

En medlemsstat får ogilla en ansökan som uppenbart ogrundad om

- den asylsökande utan skälig anledning lämnat vilseledande uppgifter om sin identitet eller nationalitet,

- den asylsökande inte har uppvisat någon identitets- eller resehandling och inte har försett den beslutande myndigheten med tillräckliga eller tillräckligt övertygande uppgifter för att hans identitet eller nationalitet skall kunna fastställas och det finns allvarliga skäl att anta att sökanden avsiktligt förstört eller gjort sig av med en identitets- eller resehandling som skulle kunna vara till hjälp vid fastställandet av hans identitet eller nationalitet,

- en ansökan görs i slutfasen av ett utvisningsärende och personen kunde ha ansökt tidigare,

- den asylsökande, när han lämnat in och motiverat sin ansökan, inte anfört skäl som motiverar internationellt skydd enligt Genèvekonventionen eller artikel 3 i 1950 års Europakonvention angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna,

- den asylsökande kommer från ett säkert ursprungsland,

- den asylsökande har lämnat in en ny ansökan, där han inte anfört några relevanta nya uppgifter om sina särskilda omständigheter eller läget i ursprungslandet.

Slutligen innehåller förslaget ett enhetligt synsätt på begreppen säkert tredje land och säkert ursprungsland, som bygger på en analys av medlemsstaternas ståndpunkter, Europaparlamentets resolution samt flyktingkommissariatets och andra relevanta organisationers inställning. Synsättet bygger på

- användning av gemensamma principer för att fastställa vad som avses med begreppen,

- nationella förteckningar över säkra länder för de medlemsstater som så önskar, förteckningar som skall anmälas till kommissionen,

- gemensamma krav för att använda begreppen på enskilda ärenden,

- regelbundna åsiktsutbyten mellan medlemsstaterna om fastställandet av säkra länder och nationella förteckningar samt om tillämpningen av begreppen på enskilda ärenden, inom gemenskapens ram i en så kallad kontaktkommitté (se nedan).

Kommissionen avser för sin del att inrätta en kontaktkommitté. Kontaktkommitténs uppgift skulle vara att underlätta införlivandet och därefter det harmoniserade genomförandet av direktivet genom regelbundna samråd om alla praktiska problem som tillämpningen kan ge upphov till. Det gör det möjligt att undvika dubbla arbetsinsatser när gemensamma normer fastställts, i synnerhet när det gäller läget i säkra tredje länder och säkra ursprungsländer. Vidare kommer kontaktkommittén att kunna underlätta samråd mellan medlemsstaterna om strängare eller extra garantier och skyldigheter som de kan fastställa på nationell grund. Detta skulle bereda vägen för det gemensamma asylförfarande som det talas om i ordförandeskapets slutsatser från Europeiska rådets möte i Tammerfors i oktober 1999. Slutligen kommer kontaktkommittén att kunna ge råd till kommissionen om eventuella tillägg till, ändringar av och justeringar i direktivet som anses nödvändiga.

5. VALET AV RÄTTSLIG GRUND

Valet av rättslig grund ligger i linje med de ändringar som gjordes i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen genom Amsterdamfördraget, vilket trädde i kraft den 1 maj 1999. I artikel 63.1 d i EG-fördraget föreskrivs att rådet skall besluta om åtgärder om asyl, i enlighet med Genèvekonventionen av den 28 juli 1951 och protokollet av den 31 januari 1967 om flyktingars rättsliga ställning samt andra relevanta fördrag när det gäller miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus. Artikel 63 är således den naturliga rättsliga grunden för ett förslag om att införa miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus.

Avdelning IV i EG-fördraget är inte tillämplig på Förenade kungariket och Irland, såvida inte dessa medlemsstater beslutar annorlunda i enlighet med förfarandet i protokollet om Förenade kungarikets och Irlands ställning som fogats till fördragen. Avdelning IV är heller inte tillämpligt på Danmark enligt protokollet om Danmarks ställning som fogats till fördragen.

6. SUBSIDIARITET OCH PROPORTIONALITET: MOTIVERING OCH VAD GEMENSKAPEN KAN TILLFÖRA

Subsidiaritetsprincipen

Införandet av den nya avdelning IV (visering, asyl, invandring och annan politik som rör fri rörlighet för personer) i Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen är ett tecken på de höga fördragsslutande parternas vilja att tilldela

Europeiska gemenskapen befogenheter i dessa frågor. Men Europeiska gemenskapen är inte ensam behörig i dessa frågor. Följaktligen, även om det finns en politisk vilja att föra en gemensam asyl- och invandringspolitik, måste gemenskapen handla i enlighet med artikel 5 i EG-fördraget. Det innebär att gemenskapen skall vidta en åtgärd endast om och i den mån som målen för den planerade åtgärden inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna och därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning eller verkningar, bättre kan uppnås på gemenskapsnivå. Det föreslagna direktivet uppfyller dessa villkor.

Upprättandet av ett område med frihet, säkerhet och rättvisa kräver att åtgärder om asyl vidtas. Det uttalade syftet med detta initiativ är att införa miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja och återkalla flyktingstatus. Normerna i förslaget måste kunna tillämpas genom minimibestämmelser i samtliga medlemsstater. Handläggningsgarantierna för asylsökande, kraven på beslutsprocessen och bestämmelserna om att tillämpa begrepp och praxis såsom påskyndade förfaranden varierar betydligt från en medlemsstat till en annan. Gemensamma miniminormer måste fastställas på det sätt som föreslås här. De kommer att bidra till att minska asylsökandes benägenhet att flytta mellan medlemsstaterna på grund av skillnader i medlemsstaternas förfaranden. I fortsättningen kommer asylsökande att i lägre grad än tidigare välja destinationsland utifrån de handläggningsregler och den praxis som gäller i landet. En fortsatt avsaknad av normer för förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus skulle påverka effektiviteten hos andra asylpolitiska instrument negativt. Och omvänt: först när miniminormer för asylförfaranden har införts, blir det helt berättigat att genomföra, bland annat, ett effektivt system för att avgöra vilken medlemsstat som har ansvaret för att pröva en asylansökan.

Proportionalitetsprincipen

En gemenskapsåtgärd skall utformas så att målen med åtgärden kan uppnås med enklast tänkbara medel och genomföras så effektivt som möjligt. Därför har vi valt ett direktiv, eftersom det gör det möjligt att föreskriva miniminormer, samtidigt som nationella myndigheter har möjligheten att välja den mest lämpliga formen och metoden för att införliva det med nationell lagstiftning och det nationella systemet i allmänhet. Förslaget är inriktat på ett antal miniminormer som är strikt nödvändiga för den planerade åtgärdens samstämmighet, utan att normer för andra asylpolitiska frågor införs.

KOMMENTARER TILL DE ENSKILDA ARTIKLARNA

Kapitel I: Tillämpningsområde och definitioner

Artikel 1

I artikeln anges direktivets syfte. Alla asylförfaranden i medlemsstaterna omfattas av miniminormerna i direktivet, med undantag för förfaranden som avses i artikel 3.

Artikel 2

Artikeln innehåller definitioner av olika begrepp och termer som används i direktivförslaget.

(a) I hela förslaget, inbegripet bilagorna, avses med "Genèvekonventionen" konventionen angående flyktingars rättsliga ställning av den 28 juli 1951, såsom den kompletterats genom New York-protokollet av den 31 januari 1967. Samtliga medlemsstater är parter till båda instrumenten utan tidsmässiga eller territoriella begränsningar.

(b) "Asylansökan" definieras med hänvisning till Genèvekonventionens definition av flykting. Varje begäran från en person om skydd vid gränsen till eller inom medlemsstaternas territorium skall anses falla inom Genèvekonventionens tillämpningsområde, såvida inte personen uttryckligen begär en annan form av skydd och medlemsstaten har ett särskilt förfarande för detta.

(c) Ställningen som asylsökande (sökande) definieras utifrån beslutsgången för att nå ett slutligt beslut om fastställande av flyktingstatus.

(d) Med "beslutande myndighet" avses varje officiellt organ som både ansvarar för att som första instans utreda om en asylansökan skall avvisas eller avgöras i sak och är behörig att fatta beslut i första instans i sådana ärenden. Det är underförstått av definitionen att inte alla en medlemsstats myndigheter som ansvarar för en viss utredningsåtgärd är beslutande myndigheter. Poliser som håller ett första förhör med den asylsökande om dennes identitets- och resehandlingar och därefter måste hänvisa ärendet till en annan myndighet för beslut anses inte omfattas av definitionen av flyktingmyndighet. Definitionen hindrar däremot inte att en medlemsstat har mer än en beslutande myndighet (om till exempel beslutet om att ta upp en asylansökan till prövning och själva utredningen sköts av olika organ). Den hindrar inte heller medlemsstaterna från att föreskriva att en viss beslutande myndighet skall vara helt självständig visavi regeringen. Det bör framhållas att myndigheter som är ansvariga för att övervaka gränserna inte är att anse som beslutande myndigheter i direktivets mening.

(e) En "överprövningsinstans" kan vara en överordnad förvaltningsmyndighet, en nämnd, en kommission sammansatt av företrädare för flera ministerier eller en domstol. Huvudsaken är att den inte är densamma som den beslutande myndigheten och att den är oberoende av den beslutande myndigheten. Definitionen hindrar inte att en medlemsstat har fler än en överprövningsinstans (till exempel beroende på enligt vilken typ av förfarande asylansökan handläggs).

(f) En "appellationsdomstol" är ett dömande organ i en medlemsstat, till vilken beslut av överprövningsinstanser kan överklagas. Överklagandets art beror på det alternativ medlemsstaterna valt för överprövningsinstansen. Om överprövningsinstansen är en förvaltningsmyndighet, blir appellationsdomstolen den första domstolsinstans som beslutar i ärendet; överklagandet får då gälla både sak- och rättsfrågor. Om överprövningsinstansen är en domstol, får överklagandet begränsas till rättsfrågor. Av definitionen följer att det endast kan finnas en appellationsdomstol i en medlemsstat, vilken har ansvaret för att en enhetlig praxis utbildas inom asylområdet.

(g) Begreppet "beslut" omfattar alla (officiella) avgöranden om en asylansökan, huruvida den skall avvisas eller varigenom den prövas i sak, fattade av en beslutande myndighet eller överprövningsinstans i en medlemsstat. Alla bestämmelser om beslut gäller alltså beslut av båda typerna av myndigheter. Där så är lämpligt används begreppet enbart om den ena typen av myndighet.

(h) En "flykting" är en person som uppfyller rekvisiten i artikel 1.A i Genèvekonventionen.

(i) I enlighet med lydelsen av artikel 63.1 d i EG-fördraget avses med "flyktingstatus" den rättsliga ställning en medlemsstat beviljar en person som är flykting och som vistas i denna egenskap inom den medlemsstatens territorium.

(j) "Underårig utan medföljande vuxen" definieras på samma sätt som i rådets resolution av den 26 juli 1997 om underåriga medborgare i tredje land utan medföljande vuxen.

(k) "Kvarhållande i förvar" omfattar alla former av kvarhållande inom ett begränsat område som en medlemsstat vidtar och som avsevärt begränsar den asylsökandes rörelsefrihet.

(l) Med "återkallelse av flyktingstatus" avses i direktivet ett beslut av en medlemsstats flyktingmyndighet att återkalla en persons flyktingstatus med stöd av artikel 1.C i Genèvekonventionen eller artikel 33.2 i Genèvekonventionen.

(m) "Upphävande av flyktingstatus" används i allmänhet när omständigheter blir kända som visar att en person aldrig borde ha erkänts som flykting.

Artikel 3

1) Genom att vi i punkten använder ordet "person" istället för utlänning står det klart att direktivet är tillämpligt på medborgare i tredje land, statslösa personer och EU-medborgare. I fråga om den sistnämnda kategorin, vill vi erinra om att det finns ett protokoll om asyl för medborgare i Europeiska unionens medlemsstater som fogats till Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen.

Enligt denna punkt är direktivet tillämpligt också på beslut om huruvida en asylansökan kan upptas till prövning och/eller beslut i sak inom ramen för en prövning av asylsökandens rätt att lagligen resa in i en medlemsstat. Så kallade gränsförfaranden omfattas alltså fullt ut av förslaget.

2) Direktivet är inte tillämpligt på ansökningar om diplomatisk eller territoriell asyl som lämnas in till medlemsstaternas beskickningar. Varken beviljande av diplomatisk asyl (vanligtvis i asylsökandens ursprungsland) eller (preliminär) prövning av

territoriell asyl (vanligtvis i ett tredje land) när asylansökan ges in till medlemsstaternas beskickningar behöver underkastas miniminormer för förfaranden som gäller för asylansökningar vid gränsen eller på medlemsstaternas territorium.

3) Enligt denna punkt får medlemsstaterna också tillämpa direktivet på andra förfaranden för att bevilja eller återkalla skydd än dem som gäller att bevilja eller återkalla flyktingstatus. För närvarande har flera medlemsstater särskilda förfaranden för andra former av skydd. I arbetsdokumentet konstaterade man att det förefaller rimligt att avgränsa ett gemenskapsrättsligt instrument om asylförfaranden till ansökningar om skydd enligt Genèvekonventionen, eftersom avsevärt arbete kvarstår när det gäller att bestämma vilka typer av ärenden som bör täckas av ordningar för kompletterande skydd. Detta arbete kommer snart att inledas. Vidare kommer frågan om ett enda förfarande att behandlas mer detaljerat i meddelandet om ett gemensamt asylförfarande och en enhetlig status för dem som beviljas asyl, som är giltig i hela unionen. I det här förslaget fastställs inga miniminormer, men medlemsstaterna får tillämpa direktivet på andra former av förfaranden som de kan tänkas ha för att fastställa skyddsbehov av andra skäl.

Kapitel II: Grundläggande principer och garantier

Artikel 4

1) I punkten förbjuds att man sätter tidsfrister för att begära skydd vilka har till syfte att hindra tillträde till asylförfarandet. Detta innebär för det första att det inte bör krävas av asylsökande att han begär asyl vid ankomsten eller inom en viss tid efter inresan. För det andra innebär det att underlåtenhet att fullgöra denna formalitet inte skall medföra att en asylansökan inte kan prövas. Bestämmelsen hindrar inte medlemsstaterna från att tillämpa artikel 31 i Genèvekonventionen. Eftersom bestämmelsen endast gäller inledande formaliteter, är den inte heller till hinder för att medlemsstaterna vid prövningen av en asylansökan drar konsekvenser av en asylsökandes vägran att uppfylla formaliteter under förfarandet.

2) Asylsökande bör få tillgång till asylprövning så snabbt som möjligt. Bestämmelser om asylförfaranden saknar mening om personer som söker skydd i en medlemsstat i praktiken inte får tillgång till asylförfarandet eller blir sittande i en medlemsstat onödigt länge därför att myndigheterna inte erkänner begäran om skydd som en asylansökan. Varje uttalande som antyder att en person söker skydd undan förföljelse, eller varje handling eller annat uttryck som tyder på att personen är rädd för att återsändas till hemlandet, bör därför behandlas som en asylansökan. En medlemsstat får kräva att personer som anländer till medlemsstatens gräns eller territorium och vill begära skydd i medlemsstaten inger (= formellt lämnar in) asylansökan på ett visst ställe eller hos en viss myndighet. När en person väl framfört sin begäran är de myndigheter som begäran riktats till emellertid tvungna att ge personen möjlighet att vända sig till det rätta stället inom skälig tid ("faktisk möjlighet att ge in en ansökan så tidigt som möjligt"). Varje myndighet till vilka man kan förvänta sig att skyddssökande vänder sig vid gränsen eller i medlemsstaten skall få instruktioner som gör det möjligt att uppfylla denna skyldighet. Medlemsstaterna skall ge myndigheterna klara instruktioner om vad de skall och inte skall göra när de kommer i kontakt med skyddssökande och i synnerhet vilka myndigheter de skall kontakta.

3) I punkten anges en skyldighet för medlemsstaterna att se till att myndigheter som ansvarar för övervakning av inresa sänder ansökningar som gjorts vid gränsen vidare till den behöriga myndigheten för utredning så snart som möjligt. Det kan handla om en polisman som håller ett första förhör med sökanden om hans identitet och resedokument som en första utredningsåtgärd och därefter måste överlämna ärendet till den beslutande myndigheten. Men det kan också redan från början röra sig om den beslutande myndigheten vid gränsen eller på annan plats i landet.

4) I en del medlemsstater kan den primärt asylsökande lämna in asylansökningar för personer som är beroende av honom. Punkten innehåller miniminormer för behandlingen av dessa personer. De skall få möjlighet att i enrum diskutera frågan om en separat, oberoende ansökan, om de enligt medlemsstatens lagstiftning betraktas som vuxna när det gäller att lämna in en asylansökan.

Artikel 5

Ingen skall skickas tillbaka för att bli utsatt för förföljelse. Detta är den så kallade principen om "non-refoulement" och för att den skall följas, fastslås rätten för asylsökande att stanna vid gränsen till eller i en medlemsstat så länge ansökan inte har avgjorts.

Artikel 6

I artikeln anges de krav som ställs på beslutsfattandet. Beslut om asylansökningar skall fattas individuellt, objektivt och opartiskt. Med "individuellt" avses i detta sammanhang att beslutet skall fattas efter en individuell prövning som hindrar att ärendet avvisas på en gång. "Objektivt" betyder på grundval av omständigheterna i ärendet. Dessa skall anges i skälen för beslutet. "Opartiskt" betyder slutligen att ingen åtskillnad får göras mellan liknande fall av till exempel politiska skäl.

Artikel 7

Artikeln innehåller garantier för asylsökande med avseende på förfarandet. Ingen skillnad görs utifrån förfarandets art (upptagande till prövning, ordinarie eller påskyndat förfarande) eller stadium (första eller andra instans, de garantier som avses i punkt b och c för slutinstansen) eller hur ansökan handläggs (förfarande före eller efter laglig inresa).

(a) Medlemsstaten skall, innan asylansökan prövas, informera asylsökanden på ett språk som han förstår om hur förfarandet går till och om hans rättigheter och skyldigheter under förfarandet. Detta kan till exempel göras genom att ge honom ett standardbroschyr om förfarandet på ett språk som han kan läsa och ge honom tid att läsa det, eller genom att förklara förfarandet i en film som han förstår. Information kan också ges muntligen av myndigheterna eller av organisationer med denna uppgift.

(b) Enligt denna punkt skall sökanden ha tillgång till tolk när så behövs för att lägga fram sitt ärende för behöriga myndigheter. Tolken skall betalas med allmänna medel, om det är de behöriga myndigheterna som begär tolkning.

(c) I punkten fastställs medlemsstaternas skyldighet att ge sökanden möjlighet att skriva, ringa, faxa eller sända elektronisk post till flyktingkommissariatet eller organisationer som arbetar på flyktingkommissariatets vägnar.

(d) I punkten anges regler för beslut om asylansökningar. Sökanden skall delges alla beslut skriftligen. Beslutet skall åtminstone innehålla en kort sammanfattning av omständigheterna, en hänvisning till den rättsliga grunden vid eventuellt avslag och skälen för beslutet. Alla beslut som går sökanden emot skall innehålla en överklagandehänvisning. "I förekommande fall" hänför sig till möjligheten till automatisk omprövning (artikel 36).

(e) Punkterna e och f är avsedda att garantera att asylsökanden informeras om innebörden av beslut som rör honom och om vad som kan komma eller kommer att ske härnäst, antingen när han mottar beslutet eller en kort tid därefter, på ett språk som han förstår. Detta är ett extra skydd för att hjälpa sökanden, som i allmänhet inte förstår det språk som beslutet är skrivet på, att snabbt begripa det väsentliga i beslutet, så att han kan överväga nästa tänkbara handlingsalternativ utan oskäligt dröjsmål. För att genomföra denna skyldighet skulle medlemsstaterna i de flesta fall till exempel kunna bifoga ett (standardiserat) informationsblad till beslutet, avfattat på ett språk som sökanden förstår.

(f) Om ett positivt beslut fattas, skall sökanden informeras på ett språk som han förstår om nästa steg han måste ta. Ett obligatoriskt sådant skulle kunna vara skyldigheten att gå till myndigheterna för att lämna uppgifter för ett identitetskort eller att hämta ett sådant kort.

Artikel 8

Artikel 8 gäller garantier vid den personliga intervjun i första instans. Det omfattar inte andra intervjuer under utredningen, så som angivits ovan i kommentarerna till artiklarna 2 e och 4.4. Artikel 8 gäller antingen den personliga intervjun om ansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan eller den personliga intervjun om innehållet i ansökan, beroende på på vilket stadium handläggningen befinner sig och vilket slags förfarande det gäller i första instans.

1) I punkten anges att varje asylsökande har rätt till en personlig intervju med en handläggare som är behörig enligt den aktuella medlemsstatens lagstiftning innan beslutet i första instans fattas, om inte asylsökanden avstår från denna möjlighet, till exempel genom ett uttryckligt uttalande eller genom sitt handlande (det vill säga genom att försvinna). Handläggaren behöver inte arbeta för den beslutande myndigheten, men måste vara utbildad för arbetsuppgifterna i enlighet med artikel 15.1 b, d och, om nödvändigt, c.

2) I punkten anges som ett minimikrav att om man kräver att sökanden godkänner protokollet från den personliga intervjun, så skall en utskrift läsas upp för honom.

3) Punkterna 3 och 4 gäller familjemedlemmar och personer som är beroende av asylsökanden. Miniminormen är här att varje familjemedlem har rätt att intervjuas separat, även om han eller hon är beroende av asylsökanden i den mening som avses i artikel 4.4. Undantag kan göras för fall som omfattas av punkt 5 nedan.

4) Med "normalt" avses att en personlig intervju kan ske i närvaro av familjemedlemmarna endast om handläggaren anser att det är av värde för utredningsresultatet och familjemedlemmarna ger sitt samtycke.

5) I punkt 5 beskrivs två särskilda situationer när medlemsstater får avstå från att hålla en personlig intervju. I punkten talas om personer och inte om asylsökande, eftersom den också kan omfatta personer som är beroende av asylsökanden.

6) I punkt 6 fastställs rätten för en asylsökande, vars ansökan handläggs i ett ordinarie förfarande, att ta del av utskriften av sin personliga intervju.

7) I den sista punkten anges en miniminorm för hur man skall handla i situationer när det finns anledning att anta att den som intervjuas drar sig för att lägga fram de fullständiga skälen för asylansökan. I artikeln talas om personer och inte asylsökande, eftersom den också kan omfatta personer som är beroende av asylsökanden. Punkten är tillämplig på varje person, manlig eller kvinnlig, underårig eller vuxen, som har utsatts för tortyr eller sexuella övergrepp och på grund av dessa upplevelser har svårt att ange skälen för ansökan om inte en handläggare och en tolk av det kön som väljs av personen får utföra intervjun.

Artikel 9

I artikeln fastslås rätten till juridiskt bistånd under asylförfarandet. Med juridiskt bistånd avses varje form av bistånd från en person i samband med prövningen av asylansökan. Biståndet kan ges av ett juridiskt ombud eller ett biträde, det vill säga en person som asylsökanden har valt för att företräda honom i detta sammanhang.

1) I punkten fastställs den allmänna regeln att varje asylsökande skall ha möjlighet att under hela förfarandet kontakta organisationer eller personer som ger juridiskt bistånd.

2) I punkt 2 erkänns att medlemsstaterna kan ha intresse av att begränsa tillträdet till avgränsade områden avsedda för prövning av asylansökningar. Det kan röra sig om anläggningar inne i landet eller i anslutning till transitzoner på flygplatser, hamnar och liknande. Prövningen inom områdena får, men behöver inte, ske inom ramen för ett gränsförfarande (artikel 3.2). Enligt direktivförslaget får medlemsstaterna endast begränsa tillträdet i två angivna syften: kvaliteten på det juridiska biståndet och effektiv prövning av asylansökningar. För att säkra kvaliteten på det juridiska biståndet inom områdena kan medlemsstaterna välja att begränsa tillträdet för (företrädare för) organisationer till områdena, så att endast de som har de nödvändiga kvalifikationerna får komma in. Advokater kan inte vägras tillträde med hänvisning till denna bestämmelse. För att säkerställa en effektiv prövning av asylansökningar i dessa områden, inklusive tidsfrister för beslut i nationell lagstiftning, kan medlemsstaterna välja att ge föreskrifter om besökstider hos klienterna. Medlemsstaternas bestämmelser måste vara strängt nödvändiga för att uppnå syftena i punkten. De får aldrig leda till att rätten till juridiskt bistånd i praktiken inte kan utövas.

3) I punkten anges miniminormen för juridiska ombuds och biträdens rätt till närvaro vid personliga intervjuer. Det juridiska ombudet eller biträdet måste ha möjlighet att närvara vid den personliga intervju, där innehållet i klientens asylansökan avhandlas. Ett annat minimikrav är att det finns nationella föreskrifter som klargör den rättsliga ställningen för juridiska ombud eller biträden vid intervjuer enligt andra förfaranden än det ordinarie förfarandet.

4) Enligt artikelns sista punkt skall medlemsstaterna säkerställa att asylsökanden får rätt till gratis juridiskt bistånd efter ett negativt beslut från den beslutande myndigheten, om han saknar medel att betala det.

Artikel 10

Artikeln innehåller ytterligare skyddsbestämmelser för underåriga utan medföljande vuxen i enlighet med handlingsplanen från Wien (december 1998) och resultattavlan (mars 2000).

1) Den första punkten innehåller de förfarandegarantier som gäller för alla underåriga utan medföljande vuxen, oavsett vilken typ av förfarande som används för ansökan.

   (a) Ett minimikrav är att den underårige bistås av en förmyndare eller biträde under förfarandet. Med biträde avses även en företrädare för en organisation som ansvarar för den underåriges vård och välfärd eller för en annan organisation som är behörig i denna typ av frågor.

   (b) I punkten klargörs att en förmyndare eller biträde skall utses "så fort som möjligt", vilket innebär att denna person måste kunna bistå den underårige som han företräder med att förbereda den personliga intervjun om asylansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan. I samband med detta skulle förmyndaren eller biträdet, när så är lämpligt, diskutera med den underårige huruvida det finns behov att fortsätta förfarandet om andra möjligheter står till buds. Punkten innehåller vidare minimikravet att förmyndaren eller biträdet skall ha möjlighet att närvara vid den personliga intervjun med den underårige och (i likhet med handläggaren) kunna ställa frågor till honom och ge kommentarer (dessa skall tas med i utskriften av intervjun.). Principen om barnets bästa har företräde framför allmänna nationella regler om närvaro vid den personliga intervjun i enlighet med artikel 9.3.

2) I den andra punkten anges som ett minimikrav att den personliga intervjun om asylansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan med en underårig utan medföljande vuxen skall utföras av en handläggare som har den utbildning som krävs med hänsyn till underårigas särskilda behov enligt artikel 14.1 c.

3) I den sista punkten anges två minimikrav för läkarundersökning för att fastställa åldern på underåriga utan medföljande vuxen: a) Metoderna skall vara säkra och respektera den mänskliga värdigheten, och b) den underårige skall informeras om undersökningen på ett språk som han förstår.

Artikel 11

1) I artikelns första punkt ges regler för när kvarhållande i förvar är tillåtet eller inte. Kvarhållande skall grundas på behovet av en effektiv och tillförlitlig prövning av asylansökan. En grundläggande regel är å ena sidan att en asylsökande inte får kvarhållas bara för att han är asylsökande. Å andra sidan erkänns medlemsstaternas behov av att kunna kvarhålla vissa asylsökande för att fastställa identitet och andra fakta. Beskrivningen av de omständigheter som får motivera ett kvarhållande har hämtats från EXCOM slutsats nr 44 (XXXVII). Artikeln påverkar inte alls nationella

bestämmelser om kvarhållande av utlänningar av andra skäl eller om behandling i allmänhet av personer som kvarhålls i förvar.

2) I punkt 2 anges att medlemsstaterna i lag måste föreskriva möjligheten till en första omprövning och senare regelbundna omprövningar av beslutet om kvarhållande i förvar i fall som räknas upp i punkt 1.

Artikel 12

Enligt artikeln skall medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att se till att alla behöriga myndigheter (beslutande myndigheter, överprövningsinstanser och appellationsdomstol) har tillräckligt med personal och utrustning så att de kan uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet.

Artikel 13

1) Enligt punkt 1 skall varje medlemsstat säkerställa att dess beslutande myndigheter har tillräckligt med utbildad personal, tillgång till information och rätt att rådfråga experter.

2) Syftet med punkt 2 är att så långt möjligt säkerställa att överprövningsinstanser får samma tillgång till information som de beslutande myndigheterna om situationen i asylsökandes ursprungsländer och i transitländer.

Artikel 14

1) I artikeln anges de minimikrav som ställs på utbildning av personal ansvarig för genomförandet av skyldigheterna i direktivet. I princip räcker det med en grundläggande utbildning för att genomföra direktivet. Medlemsstaterna får naturligtvis föreskriva att fortbildning skall äga rum med lämpliga mellanrum. För tydlighets skull är olika personalkategorier uppräknade utifrån vilka uppgifter de har.

   (a) Punkten omfattar personal som ansvarar för arbetsuppgifterna i artikel 4.

   (b) Denna punkt gäller personal som utför de personliga intervjuer som nämns bland annat i artikel 8 och andra intervjuer som ingår i prövningen av en asylansökan enligt direktivet.

   (c) Detta är en särskild form av utbildning som gäller arbetsuppgiften som anges i artikel 10.2.

   (d) Denna utbildning skall ges både till personal som nämns i punkt b och till personal vid de beslutande myndigheterna som är ansvarig för att fatta beslut om asylansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan. Båda personalkategorierna måste känna till alla (juridiska) frågor som kan uppstå vid prövningen av en asylansökan, så att arbetsuppgifterna kan utföras på rätt sätt.

   (e) Denna punkt avser personal som ansvarar för arbetsuppgifterna som anges i artikel 11.

2) Syftet med denna punkt är att se till att anställda vid överprövningsinstanserna får samma utbildning som de beslutande myndigheternas anställda, så att de kan fullgöra sina arbetsuppgifter. Om underåriga utan medföljande vuxna deltar i förhandlingar efter överklagande kan överprövningsinstansernas anställda också behöva utbildning som avses i punkt c. Utbildningen som avses i punkt d anses vara grundläggande utbildning för att kunna fatta beslut och bör därför av naturliga skäl ges åt anställda vid överprövningsinstanser vilka utför dessa arbetsuppgifter.

Artikel 15

Enligt artikeln skall medlemsstaterna vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att uppgifter om enskilda asylansökningar beläggs med sekretess. Åtgärderna skall vidtas med beaktande av de särskilda reglerna i punkterna 2 och 3 om informationsutbyte med ursprungslandet och flyktingkommissariatets uppgift som anges i punkt 4.

1) Lämpliga åtgärder kan omfatta alla regler som krävs för att se till att informationsutbyte mellan olika myndigheter i medlemsstaterna som är ansvariga för asylprövning sker på ett säkert sätt, regler för informationsutbyte mellan dessa myndigheter och andra förvaltningsorgan, regler som tillåter vissa oberoende organ (till exempel ombudsmän) att granska informationsutbytet mellan myndigheterna eller regler som tillåter att tredje part får tillgång till uppgifter för studie- och forskningsändamål.

2) Uppgifter om en enskild asylansökan får inte utbytas med den sökandes ursprungsland.

3) Medlemsstaterna kan ha behov av vissa uppgifter från ursprungsländer för att kunna besluta om ansökningar. Enligt denna punkt skall de se till att de metoder som används inte får till följd att asylärenden kommer till ursprungslandets kännedom. Myndigheter som ansvarar för utredning av asylansökningar får till exempel begära att en avdelning vid utrikesministeriet utför eller inleder undersökningar i sökandens ursprungsland. Dessa undersökningar får om nödvändigt omfatta att man tar del av officiella register hos myndigheter i ursprungslandet. Största försiktighet måste emellertid iakttas så att inte någon person som på minsta vis har anknytning till myndigheterna i ursprungslandet genom sådana undersökningar får kännedom om att en viss person ansökt om asyl.

4) Alla regler i detta ämne bör ta hänsyn till flyktingkommissariatets särskilda mandat enligt Genèvekonventionen, som anges i artikel 17 i förslaget.

Artikel 16

Artikeln avser avslutande av ärendet om sökanden frivilligt dragit tillbaka sin asylansökan eller har försvunnit. För att i sådana fall skapa ett enhetligt tillvägagångssätt i alla medlemsstater, dock utan att tvinga medlemsstaterna att fatta en officiellt beslut, föreskrivs i artikeln att en anteckning om att utredningen läggs ned skall göras i den beslutande myndighetens akt för att avsluta ärendet ur administrativ och rättslig synvinkel. Det blir ärendets avslutningsdag. Det gör det möjligt för medlemsstaten att ta fram behövliga uppgifter ifall asylsökanden dyker upp igen i samma eller en annan medlemsstat och en fråga om ansvaret för att pröva en ny ansökan kommer upp. Enligt punkt 3 får medlemsstaterna ogilla en sådan ansökan som uppenbart ogrundad i enlighet med artikel 28.1 d, om inga relevanta uppgifter situationen i det enskilda fallet eller i ursprungslandet har lämnats in.

Artikel 17

I artikeln anges tre olika ansvarsområden för flyktingkommissariatet: rätt att ta kontakt med asylsökande (punkt 1), tillgång till uppgifter om enskilda asylansökningar (punkt 2) och befogenhet att företräda asylsökande i förfarandet (punkt 3), allt med hänvisning till dess mandat enligt artikel 35 i Genèvekonventionen.

Kapitel III: Bedömning av om asylansökningar skall tas upp till sakprövning

Artikel 18

Artikel 18 innehåller en uppräkning av de fall, där medlemsstaterna får avvisa en asylansökan. I arbetsdokumentet föreslogs att en klar skiljelinje borde dras mellan ett beslut att inte pröva innehållet i en asylansökan på grund av att sökanden kan återsändas till ett tredje land, och ett beslut att avslå en asylansökan i sak. Frågan om upptagande till sakprövning begränsades alltså i arbetsdokumentet till att gälla huruvida medlemsstaten i fråga skulle pröva innehållet i ansökan eller huruvida sökanden skulle sändas till ett tredje land. Det finns två former av begreppet säkert tredje land enligt EXCOM slutsats nr 15 (XXX) från 1979 och 58 (XL) från 1989. Följaktligen sägs i artikel 18 att medlemsstaterna får avvisa en asylansökan i följande fall:

(a) Om en annan medlemsstat har ansvaret för att pröva en asylansökan enligt de kriterier och mekanismer som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig för detta. Härmed avses Dublinkonventionen och gemenskapsrättsakter grundade på artikel 63.1 a i EG-fördraget. Vid genomförandet kan hänvisning göras till antingen Dublinkonventionen eller en annan framtida rättsakt.

(b) Om ett land betraktas som sökandens första asylland. Detta land kan inte vara en medlemsstat, eftersom det vore att sätta åt sidan Dublinkonventionen eller den rättsakt som skall ersätta den. Tillämpningsvillkoren återfinns i artikel 20.

(c) Om ett land betraktas som säkert tredje land för sökanden. Inte heller detta land kan vara en medlemsstat, eftersom det vore att åsidosätta Dublinkonventionen eller den rättsakt som skall ersätta den. Andra tillämpningsvillkor återfinns i artiklarna 21 och 22 och den bilaga som det hänvisas till i artikel 22.

Artikel 19

Artikel 19 innehåller en särskild garanti när en medlemsstat prövar om Dublinkonventionen eller den rättsakt som skall ersätta den är tillämplig. När en medlemsstat begär av en annan medlemsstat att den skall ta ansvaret för att pröva en asylansökan, skall den förstnämnda medlemsstaten informera sökanden så snabbt som möjligt om denna begäran, dess innehåll och de relevanta tidsfristerna på ett språk som sökanden förstår. Denna särskilda skyddsbestämmelse är i linje med det allmänna förhållningssättet i detta förslag, nämligen att garantera att sökanden hålls à jour om ärendets gång: se artikel 7.1 a, e och f, som också gäller överprövningsinstansens beslut, samt artikel 24.4.

Artikel 20

I denna artikel definieras första asylland för en asylsökande, om denne har tillåtits resa in i det landet som flykting eller av andra skäl som berättigar till skydd och han fortfarande kan utnyttja detta skydd. Definitionen överensstämmer med punkt k i EXCOM slutsats nr 15

(XXX) från 1979, där staterna uppmanas att behandla en asylansökan positivt, om sökanden hävdar att han har tvingande skäl för att lämna det första asyllandet på grund av fruktan för förföljelse.

Artikel 21

Enligt artikel 21.1 får medlemsstaterna använda sig av principen om säkert tredje land för att avvisa ansökningar, om fastställandet av säkert tredje land skett i enlighet med principerna i bilaga I. Principerna har två beståndsdelar. Den första delen är de materiella kraven för fastställande. Ett land måste uppfylla vissa villkor innan det kan betraktas som ett säkert tredje land. Den andra delen är hur fastställandet går till. Fastställandet bör bygga på allmän information. Principerna är tillämpliga oavsett om det finns en nationell förteckning över säkra tredje länder. Om en medlemsstat alltså vill avvisa en viss asylansökan därför att sökanden har varit i ett visst land och det saknas tidigare fall utifrån vilka man kan avgöra om landet är säkert för en sökande med denna nationalitet, måste den beslutande myndigheten i medlemsstaten allra först undersöka om dessa allmänna principer är tillämpliga på detta tredje land för personer med sökandens nationalitet och andra karakteristika. Detta steg i utredningen behöver inte utföras om medlemsstaten i tidigare fall redan har fastställt att landet är säkert enligt principerna i bilaga I, eller har gjort ett politiskt ställningstagande, till exempel genom att placera landet på sin lista över säkra tredje länder. För att undvika dubbla arbetsinsatser föreslås det att man använder sig av kontaktkommittén.

Artikel 22

I artikeln finns bestämmelser om avvisning av en ansökan med hänvisning till principen om säkert tredje land. Det första kravet är att det tredje landet är ett "säkert tredje land", det vill säga ett land som betraktas som säkert enligt principerna i bilaga I. Det andra kravet är att detta säkra tredje land kan betraktas som säkert tredje land för den enskilde asylsökanden. Så är endast fallet om de tre villkoren i punkterna a–c är uppfyllda i det enskilda fallet, och oavsett en eventuell förteckning över säkra tredje länder.

(a) Sökanden skall ha en viss anknytning till det tredje landet. Asyl bör inte vägras enbart på den grunden att den kan sökas i en annan stat. EXCOM slutsats nr 15 (XXX) från 1979 hänvisar till en förbindelse (till exempel att visum utfärdats, tidigare vistelser) och till nära anknytning (till exempel att familjemedlemmar bor där). En tidigare vistelse kan också vara en anknytning, om sökanden har haft möjlighet att begära skydd från myndigheterna. Denna bedömning får göras från fall till fall av varje medlemsstat i enlighet med dess nationella lagstiftning, till exempel med hänsyn till faktorer som vistelsens längd och art.

(b) Det finns anledning att anta att sökanden på nytt kommer att tas emot av det tredje landet. I det här förslaget finns inga uttryckliga krav på att (åter)inresa måste garanteras, men vid en tillämpning av principen om säkert tredje land bör man ta hänsyn till hur myndigheterna i det tredje landet kommer att reagera på sökandens ankomst. Också här bör bedömningen göras från fall till fall av varje medlemsstat på grundval av relevanta uppgifter, bland annat tidigare erfarenheter, information från flyktingkommissariatet och andra medlemsstater samt förekomsten av återtagandeavtal. Även här skulle utbyte av åsikter och erfarenheter i kontaktkommittén kunna hjälpa medlemsstaterna att hålla sig informerade om den aktuella utvecklingen och att undvika dubbla utredningar.

(c) Slutligen måste av beslutet framgå att den beslutande myndigheten har granskat och bedömt de eventuella uppgifter sökanden lämnat om att det tredje landet inte skulle vara ett säkert tredje land just i hans fall. Även om hans landsmän i allmänhet behandlas väl i det landet, kan det tänkas att sökanden skulle drabbas av ett annat öde på grund av sina personliga förhållanden. Detta är en presumtion som får motbevisas och som gäller generellt vid tillämpning av principen om säkert tredje land.

Artikel 23

I artikel 23 fastställs tidsfrister för att pröva ärenden om första asylland och säkert tredje land. Det är samma tidsfrister som för att granska uppenbart ogrundade ansökningar. För motiveringen till tidsfristernas längd, se kommentaren till artikel 29. Tidsfristerna är i första hand ett skydd för sökanden. Ett slutdatum för avvisningsförfarandet gör att sökanden inte hålls i ovisshet under en oskäligt lång tid om huruvida de beslutande myndigheterna kommer att pröva hans ärende i sak. Dessutom är tidsfristen ett minimikrav för beslutsfattande. Eftersom en utredning om huruvida en ansökan skall avvisas naturligt nog föregår alla andra former av utredning, bör ett beslut inte dröja alltför länge.

Kapitel IV: Prövning av asylansökningar i sak

Avsnitt I: Det ordinarie förfarandet

Artikel 24

Artikel 24 innehåller miniminormer för prövning av asylansökningar enligt det ordinarie förfarandet. Syftet är främst att införa rättvisa och effektiva mekanismer för att få bort brister och stelheter i systemet.

1) I punkt 1 framhålls medlemsstaternas bestämmanderätt när det gäller tidsfrister för denna typ av ärenden. Tidsfristerna skall emellertid vara rimliga. De får inte överstiga vad som är allmän praxis i komplicerade ärenden.

2) Syftet med punkt 2 är att göra det möjligt för en asylsökande, vars ärende inte avslutas i tid, att påminna de behöriga myndigheterna om deras skyldighet och att begära ett beslut snarast. Medlemsstaterna skall i lag bestämma huruvida överprövningsinstansens beslut i fråga om denna typ av begäran skall innebära prövning i sak – och alltså avgöra flyktingstatus i den beslutande myndighetens ställe – eller fastställa en tidsfrist för den beslutande myndighetens beslut. En beslut i sak skulle bidra till att förkorta förfarandet, men kräver att överprövningsinstansen har befogenhet att avgöra flyktingstatus.

3) Det kan finnas legitima skäl för att den beslutande myndigheten inte fattar beslut i tid. Därför innehåller punkt 3 en bestämmelse som tillåter en förlängning av tidsfristen med högst sex månader, bland annat om den beslutande myndigheten väntar på besked från överprövningsinstansen eller appellationsdomstolen i en fråga som kan påverka beslutet.

   För att i praktiken få förlänga tidsfristen i ett enskilt ärende på grund av sådana omständigheter som avses i denna punkt, måste den beslutande myndigheten informera sökanden ordentligt om situationen.

Artikel 25

Artikeln innehåller bestämmelser om utredningsåtgärder i ordinarie förfaranden. Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att se till att sökanden har möjlighet att samarbeta med de behöriga myndigheterna (punkt 1). Där anges också vad som avses med tillräckligt samarbete från sökandens sida (punkt 2) och den beslutande myndighetens åligganden när det gäller att utreda omständigheterna i ärendet (punkt 3). Om de uppgifter som framkommit i ärendet är sammanhängande och sannolika och inte strider mot allmänt kända fakta, bör principen om att hellre fria än fälla i så fall tillämpas på ansökan (sista punkten).

Artikel 26

Artikeln handlar om återkallelse av flyktingstatus i den mening som avses i artikel 63.1 d i EG-fördraget. Upphävande av flyktingstatus omfattas också.

1) I ett pålitligt system för asylprövning måste man också kunna rätta till tidigare misstag. I punkten anges det kravet att den beslutande myndigheten måste kunna inleda ett förfarande för att återkalla eller upphäva en persons flyktingstatus så snart omständigheter blir kända som tyder på att det finns anledning att ompröva hans flyktingstatus.

2) Upphävande eller återkallelse av flyktingstatus kan få mycket allvarliga följder för personen i fråga. Besluten måste förberedas noggrant och personen bör vid en personlig intervju underrättas om de omständigheter som har blivit kända, som tyder på att det finns skäl att ompröva hans flyktingstatus. Han bör få tillfälle att ta ställning till uppgifterna och bemöta dem efter den personliga intervjun, eftersom uppgifterna och den beslutande myndighetens ställningstagande kanske inte helt överensstämmer med sökandens faktiska situation. Allt detta talar för att frågan bör prövas enligt ett normalt förfarande, med tanke på garantin i artikel 8.6 i direktivet. I förslaget anges därför att upphävande eller återkallelse av flyktingstatus alltid skall granskas enligt det ordinarie förfarandet, men detta hindrar inte att medlemsstaterna prioriterar denna typ av ärenden.

3) Artikelns sista punkt föreskriver att medlemsstaterna i dessa fall får avvika från artikel 7 (rätt till information och att få beslutet förklarat på ett språk som sökanden förstår) och artikel 8 (rätt till en personlig intervju), om dessa artiklar är omöjliga att tillämpa. Så är fallet när personen i fråga frivilligt återvänt till det land där han fruktade förföljelse. Skyddsbestämmelserna förefaller då onödiga och är i praktiken omöjliga att tillämpa.

Avsnitt B: Det påskyndade förfarandet

Artikel 27

Artikel 27 föreskriver att medlemsstaterna får införa eller behålla bestämmelser om påskyndat förfarande för att pröva ärenden vilka antas vara uppenbart ogrundade enligt definitionerna i förslaget.

Artikel 28

1) Lydelsen av artikel 28.1 a och b är hämtad från EXCOM slutsats nr 30 (XXXIV) från 1983. Där definieras uppenbart ogrundade ansökningar som ansökningar vilka är klart falska och inte uppfyller kraven för flyktingstatus i Genèvekonventionen. Ytterligare fyra definitioner har tagits med för att ta hänsyn till praxis i vissa medlemsstater. Alla definitionerna har det gemensamt att de anger skäl för att inte utreda en ansökan närmare, därför att klara och uppenbara omständigheter gör det överflödigt.

(a) Den första punkten omfattar ansökningar som är innehåller falska uppgifter om identitet eller nationalitet. En ansökan behöver inte utredas närmare om sökanden utan skälig anledning lämnat falska uppgifter om sin identitet eller nationalitet. Det rör sig om uppgifter som i grunden undergräver trovärdigheten hos en ansökan. Detta är inte nödvändigtvis fallet vid osanna utsagor eller falska uppgifter om sökandens upplevelser i ursprungslandet eller om den allmänna situationen i det landet. Sådana inkonsekvenser eller motsägelser bör bedömas utifrån samtliga omständigheter i ärendet.

(b) Punkten avser en asylsökande som saknar handlingar och som har lämnat uppgifter till den beslutande myndigheten om sin identitet eller nationalitet, uppgifter som visar sig vara otillräckliga eller inte tillräckligt trovärdiga för att utan tvekan fastställa hans identitet eller nationalitet. Så är fallet om asylansökan inte är trovärdig och uppgifterna om identitet och flyktväg är inkonsekventa. I sådana fall kan ansökan ogillas som uppenbart ogrundad om det dessutom finns allvarliga skäl att anta att sökanden med vilje förstört eller gjort sig av med identitets- eller resehandlingar som annars hade kunnat vara till hjälp vid fastställandet av hans identitet eller nationalitet.

(c) Den tredje punkten är avsedd att förhindra att personer som är på väg att utvisas missbrukar asylförfarandet.

(d) Den fjärde punkten omfattar fall där sökanden har anfört skäl som inte motiverar skydd eller, när han redogjort för sitt fall, har beskrivit omständigheter som inte motiverar skydd. Definitionen omfattar två skilda situationer: 1) grunderna för ansökan omfattas inte av Genèvekonventionen (sökanden har framfört skäl som att han söker efter arbete eller bättre levnadsförhållanden), 2) ansökan helt saknar saklig grund, eftersom sökanden inte har lämnat några uppgifter som tyder på att han skulle ha skäl att frukta förföljelse eller hans berättelse helt saknar närmare detaljer eller personliga uppgifter.

(e) Enligt den femte punkten kan en ansökan ogillas som uppenbart ogrundad om sökanden kommer från ett säkert ursprungsland i den mening som avses i artiklarna 30 och 31.

(f) Enligt den sista punkten kan en ansökan ogillas som uppenbart ogrundad om sökanden har lämnat in en ny ansökan som inte innehåller några nya närmare uppgifter om hans personliga förhållanden eller om situationen i ursprungslandet. Enligt punkten kan en ny ansökan antingen vara en andra ansökan eller en i en rad av ansökningar ("upprepade ansökningar") som

lämnas in före eller efter det att ett slutligt beslut fattats i ett asylförfarande. En ny ansökan kan också vara en ansökan som bygger på händelser som inträffat efter det att sökanden lämnade ursprungslandet ("flykting på plats") eller en ansökan om att ett slutligt beslut skall omprövas på grund av att nya omständigheter kommit fram vilka skulle sätta beslutet i en annan dager.

2) I punkt 2 utesluts uttryckligen att en ansökan betraktas som uppenbart ogrundad bara för att den kan avvisas med hänvisning till artikel 1.F i Genèvekonventionen eller till att det finns en alternativ tillflyktsmöjlighet. Detta överensstämmer med vad som föreslogs i arbetsdokumentet.

Artikel 29

Artikeln innehåller tidsfrister, som är ett väsentligt inslag i ett gemensamt regelverk för påskyndade förfaranden. Det fastställs två tidsfrister. Den personliga intervjun skall äga rum inom 40 arbetsdagar efter det att ansökan har gjorts (punkt 1). Ett beslut på grundval av den personliga intervjun skall fattas inom 25 arbetsdagar (punkt 2). Skälet bakom tidsfrister vid påskyndade förfaranden är att prövningen av huruvida en ansökan är uppenbart ogrundad inte bör ta lång tid. Enligt 1992 års resolution om uppenbart ogrundade asylansökningar skulle ett första beslut fattas så snart som möjligt och högst inom en månad. Denna tidsfrist har befunnits vara alltför ambitiös. Alltså har en mindre sträng frist fastställts. Två tidsfrister införs av rättvise- och effektivitetsskäl. För det första är det inte rimligt att en asylsökande intervjuas efter en längre tid och ändå får ett beslut som har fattats inom ramen för ett så kallat påskyndat förfarande. Därför föreslås det en tidsfrist för den personliga intervjun. För det andra är det inte rimligt att den beslutande myndigheten beslutar att ogilla en ansökan som uppenbart ogrundad efter att en längre tid ha granskat uppgifter som framkommit under den personliga intervjun. Den beslutande myndigheten måste ha inlett prövningen av ärendet redan inför den personliga intervjun, samtidigt som den personliga intervjun i sökandens ögon inger förhoppningar om att ärendet prövas och att han kommer att få ett beslut snart. I ärenden där ingen personlig intervju ägt rum, skall summan av dessa tidsfrister (65 arbetsdagar) vara fristen för att fatta beslut i enlighet med denna artikel.

Artikel 30

Av artiklarna 30, 31 och 41 framgår det gemensamma förhållningssättet till säkert ursprungsland. Förhållningssättet är det samma som för säkra tredje länder (se kommentaren till artikel 22).

Artikel 31

I artikeln anges villkoren för att kunna ogilla en ansökan som uppenbart ogrundad av det skälet att ursprungslandet är att anse som säkert. Det första villkoret är att sökandens ursprungsland är säkert enligt principerna i den aktuella bilagan. Det andra villkoret är att landet kan betraktas som säkert ursprungsland för den enskilde sökanden. Så är fallet om a) han är medborgare i det landet eller, om han är statslös person, det är det land där han tidigare har haft sin vanliga vistelseort och b) det saknas skäl att anta att landet inte är ett säkert ursprungsland med hänsyn till den asylsökandes särskilda omständigheter. Det sistnämnda är en presumtion som får motbevisas och som gäller generellt vid tillämpning av principen om säkert ursprungsland.

Kapitel V: Överklagande

Artikel 32

I artikelns första stycke fastställs rätten att överklaga. Det andra stycket innehåller en bestämmelse om denna rättighets omfattning. Artikeln omfattar beslut om ansökningar som inte kan sakprövas och om uppenbart ogrundade ansökningar samt beslut fattade i det ordinarie förfarandet.

1) Enligt första stycket har en asylsökande rätt att överklaga alla beslut som fattas om asylansökans avvisning eller innehåll.

2) Enligt andra stycket får ett överklagande avse både sak- och rättsfrågor. Överprövningsinstansen får begränsa sin bedömning till rättsfrågor endast om parterna är eniga om sakfrågorna.

När det i denna artikel eller i andra artiklar i detta kapitel hänvisas till ärenden som kan avvisas, omfattas även ärenden som avvisas på grundval av Dublinkonventionen eller den rättsakt som ersätter denna. Den rättsakt som ersätter Dublinkonventionen kan komma att innehålla regler om överklagande och vidare överklagande som i sådana ärenden har företräde framför artiklarna i detta kapitel.

Artikel 33

Artikeln innehåller bestämmelser om att överklagandet medför uppskov med verkställigheten. Kommissionen föreslår att överklagande skall medföra uppskov med verkställigheten, med undantag för i några få fall. Artikeln omfattar både beslut om avvisning av ansökningar och om ogillande av uppenbart ogrundade ansökningar och beslut fattade inom ramen för det ordinarie förfarandet.

1) I punkt 1 fastslås att överklagande medför uppskov med verkställigheten och att sökanden får stanna kvar på den berörda medlemsstatens territorium eller vid dess gräns i avvaktan på överprövningsinstansens beslut.

2) Enligt punkt 2 får medlemsstaterna göra undantag från den allmänna regeln att överklagande medför uppskov med verkställigheten i fall som rör säkert tredje land, i uppenbart ogrundande fall och i fall som avser frågor om allmän ordning och nationell säkerhet. Vad gäller det sistnämnda fallet är begreppen hämtade från Genèvekonventionen, där det i artikel 32 sägs att fördragsslutande stat icke må utvisa flykting, som lovligen uppehåller sig inom statsområdet, annat än på grund av skäl hänförliga till den nationella säkerheten eller den allmänna ordningen och i form av verkställighet av ett i laga ordning tillkommet beslut.

3) I tredje punkten anges miniminormen när ett överklagande inte medför uppskov med verkställigheten. Sökanden skall i så fall ha rätt att ansöka om att få stanna kvar på medlemsstatens territorium eller vid dess gräns under överklagandets handläggning. Utvisning får inte ske förrän den behöriga myndigheten har fattat beslut om den ansökan.

4) Enligt den sista punkten skall den behöriga myndigheten behandla ansökan så fort som möjligt.

Artikel 34

Artikeln innehåller de allmänna bestämmelserna om beslut efter överklagande. Artikelns fyra första punkter omfattar beslut om avvisning av ansökningar och om ogillande av uppenbart ogrundade ansökningar samt beslut fattade inom ramen för det ordinarie förfarandet.

1) Enligt punkten skall medlemsstaterna i lag eller förordning föreskriva rimliga tidsfrister för sökanden att lämna besked om att ett överklagande kommer att ske och för att lägga fram grunderna för ett överklagande. Även om tidsfristerna kan variera betydligt, anses det logiskt att tidsfristerna för att överklaga beslut om att avvisa ansökningar och om att ogilla ansökningar som är uppenbart ogrundade är kortare än fristerna i vanliga ärenden. Det föreslås enbart att tidsfristerna för att lägga fram grunderna för ett överklagande inte får vara kortare än 20 arbetsdagar. Kommissionen föreställer sig att frågan om vad som är skäliga tidsfrister kan diskuteras i kontaktkommittén.

2) Enligt punkten skall medlemsstaterna föreskriva alla andra nödvändiga regler för överklagande, däribland regler om att förlänga tidsfristen för att lägga fram grunderna för ett överklagande om rimliga skäl föreligger.

3) Punkten innehåller två alternativa former av beslutsfattande efter överklagande. Medlemsstaterna får föreskriva antingen att överprövningsinstansen har behörighet att fastställa eller ogiltigförklara den beslutande myndighetens beslut eller att den måste fatta ett beslut grundat på sakförhållandena i ärendet.

4) Om medlemsstaterna har beslutat att överprövningsinstansen har behörighet att fastställa eller ogiltigförklara den beslutande myndighetens beslut, skall överprövningsinstansen följaktligen, om den ogiltigförklarar ett beslut, återförvisa ärendet till den beslutande myndigheten för nytt beslut.

5) Den sista punkten gör det möjligt för medlemsstater som tillämpar gränsförfaranden enligt artikel 3.2 att föreskriva väldigt korta tidsfrister för att fatta beslut i sådana ärenden.

Artikel 35

Ett påskyndat förfarande vore av föga praktisk betydelse om överprövningsinstansens beslut i ett påskyndat ärende skulle ta (nästan) lika lång tid som i ett ordinarie ärende. I denna artikel fastställs därför en tidsfrist för överprövningsinstansernas beslut i ärenden som inte upptas till sakprövning och i uppenbart ogrundade ärenden. Enligt punkt 1 skall överprövningsinstansen fatta ett beslut om att avvisa ärenden eller att ogilla uppenbart ogrundade ärenden inom 65 arbetsdagar efter det att en underrättelse om överklagande har lämnats. Enligt punkt 2 får medlemsstaterna fastställa tidsfrister för andra ärenden. Ur asylsökandenas synvinkel skulle detta leda till större förutsebarhet om hur lång tid förfarandet tar. I enlighet med vad som anges i artikel 38.3 skulle det också kunna ge asylsökandena möjlighet att hålla överprövningsinstansen ansvarig för förseningar genom ett förfarande som påminner om det i artikel 24.2. Punkt 3 innehåller miniminormer som liknar dem i artikel 24.3 och 24.4.

Artikel 36

Enligt denna artikel får medlemsstaterna föreskriva att beslut av beslutande myndighet om att avvisa ansökningar eller att ogilla uppenbart ogrundade ansökningar skall omprövas automatiskt av den behöriga överprövningsinstansen. Automatisk omprövning finns redan i vissa medlemsstater. I 1995 års rådsresolution om minimigarantier vid handläggning av asylärenden beskrivs omprövning som ett alternativ till överklagande. Med automatisk omprövning behöver man inte invänta att sökanden förklarar att han tänker överklaga. Överprövningsinstansen skall omedelbart fastställa eller ogiltigförklara den beslutande myndighetens beslut och det gör det möjligt för medlemsstaten att snabbt verkställa ett negativt beslut som inte ogiltigförklarats.

1) Enligt punkten får medlemsstaterna införa ett system med automatisk omprövning av beslut om att avvisa ärenden eller ogilla uppenbart ogrundade ärenden.

2) Enligt punkt 2 skall en medlemsstat som väljer att införa ett sådant förfarande föreskriva rimliga tidsfrister för sökanden att ge in skriftliga synpunkter. Även vid denna typ av förfaranden garanteras asylsökanden en rätt att invända mot ett negativt beslut, precis som i ett ordinarie överklagandeförfarande. Eftersom automatisk omprövning är en extra säkerhetsåtgärd för beslutsfattandet som vidtas av myndigheterna själva, räcker det med en kort tidsfrist.

3) Syftet med punkt 3 är att säkerställa att automatisk omprövning omfattas av samma miniminormer som överklagande, med undantag för tidsfristerna.

Artikel 37

Enligt denna bestämmelse får påskyndat överklagandeförfarande (artikel 35) eller automatisk omprövning (artikel 36) tillämpas på vissa vanliga ärenden. Ett påskyndat överklagandeförfarande skulle innebära att överprövningsinstansen måste prioritera dessa ärenden. Det kan också tänkas att medlemsstaterna anser att vissa vanliga ärenden är känsliga och bör omprövas, oavsett om sökanden vill överklaga eller inte. Det kan vara juridiska principfrågor som står på spel. Administrationen känner sig kanske säkrare om den får stöd av överprövningsinstansen när den skall verkställa ett negativt beslut. Precis som vid ärenden som avvisas och vid uppenbart ogrundade ärenden, kan användningen av automatisk omprövning ses som en extra skyddsåtgärd vid myndigheternas beslutsfattande.

(a) Den första grunden är att sökanden utan rimliga skäl och i ond tro har undanhållit uppgifter i ett tidigt skede av förfarandet som skulle ha lett till att ansökan avvisats eller betraktats som uppenbart ogrundad. Den beslutande myndigheten kan vilja prioritera sådana fall och begära att överprövningsinstansen intar en liknande hållning.

(b) Den andra grunden är att sökanden har begått ett allvarligt brott inom medlemsstaternas territorium. Påskyndat överklagandeförfarande eller automatisk omprövning i sådana ärenden och i ärenden beskrivna i punkterna c, d och e är ett tecken på de beslutande myndigheternas önskan att snabbt fatta beslut.

(c) Den tredje grunden är att det finns uppenbart allvarliga skäl att anta att grunderna i artikel 1.F i Genèvekonventionen är tillämpliga på sökanden. Inte alla ärenden som omfattas av artikel 1.F kan behandlas på detta vis, eftersom frågan om uteslutande från flyktingstatus är mycket komplicerad.

(d) Den fjärde grunden är det finns rimliga skäl att betrakta sökanden som en fara för säkerheten i den medlemsstat där han vistas. Denna grund bygger på artikel 33.2 i Genèvekonventionen.

(e) Ytterligare en grund är att sökanden genom en dom som vunnit laga kraft har dömts för ett särskilt allvarligt brott och därför utgör en samhällsfara i den medlemsstat där han vistas. Denna grund bygger också på artikel 33.2 i Genèvekonventionen.

(f) Den sista grunden är att sökanden är kvarhållen i förvar. Detta är en typ av ärende som bör prioriteras under alla omständigheter.

Artikel 38

I artikeln fastslås rätten att överklaga vidare och där ges det allmänna regelverket för avgöranden i sådana fall.

1) Enligt denna punkt skall medlemsstaterna säkerställa att asylsökanden i alla ärenden har rätt att överklaga överprövningsinstansens beslut.

2) Enligt punkten är appellationsdomstolen behörig att granska besluten både i sak- och rättsfrågor, såvida det inte redan har skett en domstolsprövning i båda dessa hänseenden. Om överprövningsinstansen är en domstol, får medlemsstaterna således begränsa appellationsdomstolens granskning till att gälla rättsfrågor.

3) Enligt denna punkt får medlemsstaterna föreskriva att appellationsdomstolen i ärenden som avvisas eller som ogillas såsom uppenbart ogrundade får neka prövningstillstånd eller, om prövningstillstånd ges, pröva rättsfrågor enligt ett förkortat eller ett påskyndat förfarande. Ett förkortat förfarande kan till exempel vara ett förfarande utan förhandling. Ett skäl för att neka prövningstillstånd är att rättsfrågan enligt befintlig rättspraxis inte skulle påverka beslutets giltighet.

4) Enligt denna punkt får de medlemsstater som så önskar införa en rätt för sökanden och den beslutande myndigheten att begära ett beslut från appellationsdomstolen i ärenden där överprövningsinstansen inte fattat beslut i tid. Appellationsdomstolen skulle fatta beslut om att sätta en tidsfrist för överprövningsinstansens beslut.

5) I punkten fastställs miniminormer för att överklaga vidare som liknar dem i artikel 35.1 för överklagande.

6) I den sista punkten fastställs miniminormer för att överklaga vidare som liknar dem i artikel 35.2.

Artikel 39

I denna artikel fastställs miniminormer för uppskov av verkställigheten vid vidare överklagande.

1) Medlemsstaterna skall i lag föreskriva regler om uppskov med verkställigheten i avvaktan på appellationsdomstolens avgörande. Medlemsstaterna får välja att föreskriva uppskov med verkställigheten som ett undantag från den allmänna regeln.

2) I alla ärenden där uppskov med verkställigheten inte beviljas, skall sökanden ha rätt att ansöka till appellationsdomstolen om att få stanna kvar i eller på gränsen till medlemsstaten medan det vidare överklagandet handläggs. Utvisning får inte ske förrän appellationsdomstolen har fattat beslut om den ansökan.

3) Enligt den tredje punkten får medlemsstaterna besluta att appellationsdomstolen fattar ett beslut så fort som möjligt.

4) Enligt den sista punkten får medlemsstater som tillämpar gränsförfaranden (artikel 3.2) föreskriva mycket korta beslutstider vid vidare överklagande i sådana ärenden.

Artikel 40

Enligt denna artikel får medlemsstaterna besluta att rätten att överklaga vidare i vanliga ärenden och rätten att överklaga vidare i ärenden som kan avvisas eller är uppenbart ogrundade, också kan omfatta de beslutande myndigheterna. Medlemsstaterna kan tänkas vilja använda sig av denna möjlighet om de har beslutat enligt artikel 34.3 eller artikel 36.3 att överprövningsinstanserna är tvungna att fatta ett beslut grundat på sakförhållandena i ärendet.

Kapitel VI: Allmänna och slutliga bestämmelser

Artikel 41

En standardbestämmelse om icke-diskriminering införs. Artikelns lydelse grundas på artikel 3 i Genèvekonventionen och artikel 13 i EG-fördraget.

Artikel 42

Artikeln är en gemenskapsrättslig standardbestämmelse, där det föreskrivs effektiva, proportionerliga och avskräckande påföljder. Medlemsstaterna får själva fastställa påföljder för brott mot nationell lagstiftning som antagits för att genomföra direktivet.

Artikel 43

Kommissionen skall upprätta en rapport om medlemsstaternas tillämpning av direktivet, i linje med dess fördragsstadgade uppgift att se till att bestämmelser antagna av EU-institutionerna tillämpas i enlighet med fördraget. Kommissionen skall också föreslå eventuella ändringar i direktivet. Den första rapporten skall upprättas högst två år efter det att fristen för att införliva direktivet har löpt ut. Därefter skall kommissionen upprätta en rapport om direktivets tillämpning minst vart femte år.

Artikel 44

Medlemsstaterna skall genomföra direktivet senast den 31 december 2002. Detta är samma tidsfrist som anges i förslaget till direktiv om miniminormer för att ge tillfälligt skydd vid massiv tillströmning av fördrivna personer och om åtgärder för att främja en balans mellan medlemsstaternas insatser för att ta emot dessa personer och bära följderna av detta. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om de ändringar de gör i sina lagar och andra författningar samt hänvisa till direktivet när de antar bestämmelserna.

Artikel 45

I artikeln anges den tidpunkt då direktivet träder i kraft.

Artikel 46

Direktivet riktar sig endast till medlemsstaterna.

Bilaga I

Bilaga I innehåller principerna för fastställande av säkra tredje länder.

Bilaga II

Bilaga II innehåller principerna för fastställande av säkra ursprungsländer.

Förslag till

RÅDETS DIREKTIV

om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus

EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT DETTA DIREKTIV

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 63.1 d i detta,

med beaktande av kommissionens förslag[1],

med beaktande av Europaparlamentets yttrande[2],

med beaktande av Ekonomiska och sociala kommitténs yttrande[3], och

av följande skäl:

(1) En gemensam asylpolitik, som omfattar ett gemensamt europeiskt asylsystem, är en del av Europeiska unionens mål att gradvis inrätta ett område med frihet, säkerhet och rättvisa som är öppet för alla som av olika omständigheter tvingas söka skydd inom gemenskapen på laglig väg.

(2) Europeiska rådet enades vid sitt särskilda möte i Tammerfors den 15 och 16 oktober 1999 om att arbeta för att ett gemensamt europeiskt asylsystem skapas, grundat på en fullständig och allomfattande tillämpning av Genèvekonventionen angående flyktingars rättsliga ställning av den 28 juli 1951, kompletterad genom New York-protokollet av den 31 januari 1967, och på så sätt garantera att ingen skickas tillbaka för att bli utsatt för förföljelse, det vill säga att principen om "non-refoulement" bevaras.

(3) I slutsatserna från Tammerfors fastställs att ett gemensamt europeiskt asylsystem på kort sikt bör omfatta gemensamma normer för rättvisa och effektiva asylförfaranden i medlemsstaterna och på längre sikt bör gemenskapsbestämmelserna leda till ett gemensamt asylförfarande i hela gemenskapen.

(4) Miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus är därför en första åtgärd i fråga om asylförfaranden. De påverkar dock inte andra åtgärder som kan komma att vidtas för att genomföra artikel 63.1 d i fördraget och det mål att skapa ett gemensamt asylförfarande som man enades om i slutsatserna från Europeiska rådet i Tammerfors.

---

1 EGT C
2 EGT C
3 EGT C

(5) Asylförfarandena bör inte vara så långa och utdragna att personer som är i behov av skydd tvingas genomlida en lång period av osäkerhet innan deras fall avgörs och att personer som inte behöver något skydd men önskar stanna i medlemsstaterna ser en asylansökan som ett sätt att förlänga sin vistelse med flera år. Samtidigt bör asylförfarandena innehålla skyddsmekanismer som säkerställer att alla som behöver skydd identifieras.

(6) Miniminormerna i detta direktiv bör därför ge medlemsstaterna möjlighet att använda ett enkelt och snabbt system för att snabbt och korrekt handlägga asylansökningar i överensstämmelse med medlemsstaternas konstitutioner och internationella skyldigheter.

(7) Förutsatt att det finns nödvändiga skyddsmekanismer skulle ett enkelt och snabbt system för förfarandena i medlemsstaterna kunna bestå i en första omprövning av beslutet samt en möjlighet att överklaga beslutet vidare.

(8) För att personer som behöver skydd enligt artikel 1.A i Genèvekonventionen skall erkännas som flyktingar på riktiga grunder, bör skyddsmekanismerna säkerställa att alla asylsökande har faktisk tillgång till förfaranden, möjlighet att samarbeta med de behöriga myndigheterna för att lägga fram alla relevanta omständigheter i sitt ärende och omfattas av de garantier för förfarandet som krävs för att de skall kunna göra gällande sin sak genom alla skeden av förfarandet.

(9) Å andra sidan bör man, för att uppnå ett system med snabbt erkännande av sådana asylsökande som behöver skydd enligt artikel 1.A i Genèvekonventionen, införa bestämmelser som ger medlemsstaterna möjlighet att använda särskilda förfaranden för ansökningar som inte behöver bedömas i sak och ansökningar som misstänks vara uppenbart ogrundade.

(10) Medlemsstaterna får själva bestämma om de skall använda sådana förfaranden för ansökningar som inte tas upp till sakprövning och ansökningar som är uppenbart ogrundade, men om de väljer att göra det, bör de följa de gemensamma normerna i detta direktiv om definitionen av sådana ärenden och de andra krav som är tillämpliga på förfarandena, även tidsfristerna för att fatta beslut.

(11) Det är mycket viktigt att sådana förfaranden innehåller nödvändiga skydds-mekanismer, så att eventuella tvivel kan undanröjas och så att de som behöver skydd kan identifieras på riktiga grunder. De särskilda förfarandena bör därför i princip så långt möjligt innehålla samma minimigarantier och samma krav i fråga om beslutsprocessen som de ordinarie förfarandena. Med hänsyn till arten av de aktuella ärendena kan och bör båda typerna av ärenden emellertid prioriteras och rätten att överklaga vidare får begränsas.

(12) Alla sökande bör, oavsett förfarande, omfattas av bland andra följande minimigarantier: rätten till en personlig intervju innan ett beslut fattas, möjligheten att meddela sig med Förenta nationernas flyktingkommissariat, möjligheten att kontakta organisationer eller personer som tillhandahåller juridisk rådgivning, rätten att få ett skriftligt beslut inom de föreskrivna tidsfristerna och rätten att i avgörande skeden av förfarandet underrättas om sin rättsliga ställning, på ett språk han eller hon förstår, för att kunna överväga de olika handlingsalternativ som står till buds.

(13) Dessutom bör det fastställas särskilda processuella skyddsåtgärder för personer med särskilda behov, t.ex. underåriga utan medföljande vuxen.

(14) Minimikraven för beslutsfattande bör, oavsett förfarande, innefatta att beslut fattas av myndigheter med behörighet på asyl- och flyktingområdet, att personer som ansvarar för att pröva asylansökningar får lämplig utbildning, att besluten fattas individuellt, objektivt och opartiskt och att avslagsbeslut motiveras både i sak- och rättsfrågor.

(15) För att ge alla sökande möjlighet att effektivt driva sina ärenden hos medlemsstaternas behöriga myndigheter, bör rätten att överklaga för alla sökande, oavsett förfarande, innebära en möjlighet att få beslutet omprövat i både sak- och rättsfrågor. Ett överklagande bör i regel innebära att verkställigheten av ett avslagsbeslut uppskjuts.

(16) Det ligger i miniminormernas natur att medlemsstaterna är behöriga att införa eller behålla mera gynnsamma bestämmelser för personer som begär skydd av en medlemsstat, om det kan antas att en sådan ansökan görs på den grunden att personen i fråga är en flykting i den mening som avses i artikel 1.A i Genèvekonventionen.

(17) Medlemsstaterna uppmanas att tillämpa bestämmelserna i detta direktiv även på förfaranden för att besluta om ansökningar om andra typer av skydd än det som omfattas av Genèvekonventionen för personer som inte anses vara flyktingar.

(18) Medlemsstaterna bör föreskriva påföljder vid eventuella överträdelser av de nationella bestämmelser som antas till följd av detta direktiv.

(19) Genomförandet av detta direktiv bör utvärderas regelbundet.

(20) I enlighet med principerna om subsidiaritet och proportionalitet i artikel 5 i fördraget kan målen för den planerade åtgärden, det vill säga att fastställa miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus, inte uppnås av medlemsstaterna och kan därför, på grund av den planerade åtgärdens omfattning och verkningar, endast uppnås på gemenskapsnivå. Detta direktiv inskränker sig till det minimum som krävs för att nå dessa mål och går inte utöver vad som är nödvändigt för det syftet.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

KAPITEL I

Tillämpningsområde och definitioner

Artikel 1

Syftet med detta direktiv är att fastställa miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus.

Artikel 2

I detta direktiv används följande beteckningar med de betydelser som här anges:

(a) *Genèvekonventionen*: Konventionen angående flyktingars rättsliga ställning, undertecknad i Genève den 28 juli 1951, såsom den kompletterats genom New York-protokollet av den 31 januari 1967.

(b) *Asylansökan*: En ansökan genom vilken en person begär skydd av en medlemsstat och som kan antas ha lämnats in på den grunden att han eller hon är en flykting i den mening som avses i artikel 1.A i Genèvekonventionen. En ansökan om skydd antas vara en asylansökan, om inte personen i fråga uttryckligen begär en annan typ av skydd, som det kan ansökas om separat.

(c) *Sökande* eller *asylsökande*: En person som har ansökt om asyl och vars ansökan ännu inte har lett till ett slutligt beslut. Ett slutligt beslut är ett beslut mot vilket samtliga rättsmedel enligt detta direktiv har uttömts.

(d) *Beslutande myndighet*: En domstol, en myndighet med domstolsliknande uppgifter eller en administrativ myndighet i en medlemsstat som ansvarar för att utreda om en asylansökan kan tas upp till sakprövning och/eller för att pröva en asylansökan i sak och som har behörighet att fatta beslut i första instans i sådana ärenden. Varje myndighet som ansvarar för att kontrollera inresa på territoriet kan inte betraktas som en beslutande myndighet.

(e) *Överprövningsinstans*: En domstol, en myndighet med domstolsliknande uppgifter eller en administrativ myndighet i en medlemsstat som är oberoende av och en annan än den relevanta beslutande myndigheten i denna medlemsstat och som ansvarar för att överpröva den beslutande myndighetens beslut i sak- och rättsfrågor.

(f) *Appellationsdomstol*: En domstol i en medlemsstat som är oberoende av medlemsstatens regering och ansvarar för att behandla överklaganden av en överprövningsinstans beslut.

(g) *Beslut*: Ett beslut av en beslutande myndighet eller en överprövningsinstans i en medlemsstat om upptagande till sakprövning av en asylansökan eller efter en sakprövning av en asylansökan.

(h) *Flykting*: En person som uppfyller kraven i artikel 1.A i Genèvekonventionen.

(i) *Flyktingstatus*: Den rättsliga ställning som en medlemsstat beviljar en person som är flykting och som upptas som sådan på den medlemsstatens territorium.

(j) *Underårig utan medföljande vuxen*: En person som är yngre än arton år och som anländer till medlemsstaternas territorium utan att vara i sällskap med en vuxen som enligt lag eller sedvana ansvarar för honom, så länge han inte faktiskt tas om hand av en sådan vuxen.

(k) *Kvarhållande i förvar*: En medlemsstats kvarhållande av en asylsökande inom ett begränsat område, till exempel i ett fängelse eller häkte eller i transitområden på flygplatser, där den asylsökandes rörelsefrihet begränsas avsevärt.

(l) *Återkallelse av flyktingstatus*: Ett beslut av en beslutande myndighet genom vilket en persons flyktingstatus återkallas med stöd av artikel 1.C eller artikel 33.2 i Genèvekonventionen.

(m) *Upphävande av flyktingstatus*: Ett beslut av en beslutande myndighet genom vilket en persons flyktingstatus upphävs på den grunden att det har framkommit omständigheter som tyder på att denna person aldrig borde ha erkänts som flykting.

Artikel 3

1) Detta direktiv är tillämpligt på alla personer som ansöker om asyl vid gränsen till eller inom en medlemsstats territorium, utan att det påverkar tillämpningen av protokollet om asyl för medborgare i Europeiska unionens medlemsstater.

Bestämmelserna i detta direktiv är tillämpliga när en asylansökan prövas i samband med ett förfarande för att besluta om sökandens rätt att lagligen resa in inom en medlemsstats territorium.

2) Detta direktiv är inte tillämpligt på ansökningar om diplomatisk eller territoriell asyl som ges in till medlemsstaternas beskickningar.

3) Medlemsstaterna får besluta att tillämpa bestämmelserna i detta direktiv på förfaranden för att besluta om ansökningar om andra typer av skydd än det som omfattas av Genèvekonventionen för personer som inte anses vara flyktingar.

KAPITEL II

Grundläggande principer och garantier

Artikel 4

1) Inlämnandet av en asylansökan får inte föregås av några formaliteter.

2) Medlemsstaterna skall säkerställa att asylsökanden har en faktisk möjlighet att ge in en ansökan så tidigt som möjligt.

3) Medlemsstaterna skall säkerställa att alla myndigheter som sökanden kan komma att vända sig till vid medlemsstatens gräns eller på dess territorium har fått instruktioner för behandlingen av asylansökningar, inbegripet att vidarebefordra ansökningarna, tillsammans med alla relevanta upplysningar, till den behöriga myndigheten för prövning.

4) Om en person har ansökt om asyl även för personer som är beroende av honom, skall alla vuxna bland dessa personer informeras enskilt om sin rätt att ge in en separat asylansökan.

Artikel 5

Asylsökande skall tillåtas stanna kvar vid gränsen till eller på den medlemsstats territorium där asylansökningen har lämnats in eller prövas, så länge inget beslut har fattats i ärendet.

Artikel 6

Medlemsstaterna skall säkerställa att beslut om asylansökningar fattas individuellt, objektivt och opartiskt.

Artikel 7

Medlemsstaterna skall se till att alla asylsökande omfattas av följande garantier i samband med de förfaranden som föreskrivs i detta direktiv:

(a) Innan deras asylansökan prövas skall asylsökande, på ett språk de förstår, informeras om vilket förfarande som kommer att följas och om sina rättigheter och skyldigheter under förfarandet.

(b) Asylsökande skall vid behov få hjälp av en tolk som kan framföra deras argument till de behöriga myndigheterna. Denna tjänst skall betalas med allmänna medel när det är de behöriga myndigheterna som begärt tolkning.

(c) Asylsökande skall under förfarandets alla stadier ges möjlighet att meddela sig med Förenta nationernas flyktingkommissariat (nedan kallat flyktingkommissariatet) eller med andra organisationer som arbetar på flyktingkommissariatets vägnar.

(d) Asylsökande skall delges beslut om asylansökningar skriftligen. Om en ansökan avslås skall sökanden underrättas om de sakliga och rättsliga skälen till detta och om sina möjligheter att få beslutet omprövat och, i förekommande fall, hur och inom vilken tid man överklagar.

(e) Om beslutet går dem emot skall asylsökande, på ett språk de förstår, underrättas om beslutets huvudsakliga innehåll och om möjligheterna att få beslutet omprövat och, i förekommande fall, hur och inom vilken tid man överklagar.

(f) Vid ett positivt beslut skall asylsökande, på ett språk de förstår, underrättas om beslutet och om eventuella obligatoriska åtgärder som de måste vidta till följd av beslutet.

Artikel 8

1) Innan den beslutande myndigheten fattar ett beslut skall asylsökanden ges tillfälle till en personlig intervju i fråga om ansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan med en tjänsteman som är behörig enligt nationell lagstiftning.

2) Efter en sådan personlig intervju som avses i punkt 1 skall tjänstemannen, åtminstone läsa upp en utskrift av protokollet för sökanden så att denne kan godkänna dess innehåll.

3) Om en person har ansökt om asyl även för personer som är beroende av honom, skall alla vuxna bland dessa personer ges tillfälle att uttrycka sin åsikt enskilt och intervjuas i fråga om ansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan.

4) En personlig intervju angående innehållet i asylansökan skall normalt äga rum utan att familjemedlemmar är närvarande.

5) Medlemsstaterna får medge att de behöriga myndigheterna får avstå från att hålla en personlig intervju angående innehållet i ansökan i fråga om personer som av psykiska eller medicinska skäl inte är kapabla att deltaga i en sådan intervju och i fråga om underåriga som inte har uppnått den myndighetsålder som föreskrivs i nationella lagar eller förordningar, så länge detta inte påverkar den beslutande myndighetens beslut negativt. I sådana fall skall varje person ges tillfälle att företrädas av i förekommande fall en förmyndare, ett ombud eller ett biträde.

6) Under det ordinarie förfarandet enligt artiklarna 24-26 skall alla asylsökande ges tillfälle att inom skälig tid ta del av utskriften av protokollet från en personlig intervju om innehållet i ansökan och att kommentera den.

7) Medlemsstaterna skall säkerställa att en tjänsteman och en tolk av det kön, som den som skall intervjuas bestämmer, närvarar vid den personliga intervjun om innehållet i asylansökan, om det finns skäl att anta att personen i fråga annars finner det svårt att lägga fram skälen för sin ansökan på ett uttömmande sätt beroende på sina upplevelser eller på grund av sitt kulturella ursprung.

Artikel 9

1) Medlemsstaterna skall säkerställa att alla asylsökande har faktisk möjlighet att under alla stadier av förfarandet kontakta organisationer eller personer som tillhandahåller juridisk rådgivning.

2) Medlemsstaterna får reglera tillträdet till avgränsade områden där asylansökningar prövas för organisationer som tillhandahåller juridisk rådgivning, under förutsättning att sådana regler antingen tjänar det berättigade ändamålet att säkerställa kvaliteten i den juridiska rådgivningen eller är nödvändiga för att säkerställa en effektiv prövning i enlighet med de nationella reglerna om förfarandet inom dessa områden och inte omöjliggör tillträde.

3) Under det ordinarie förfarandet skall sökandens juridiska ombud eller biträde ges tillfälle att närvara vid den personliga intervjun om innehållet i asylansökan. Medlemsstaterna skall föreskriva regler för juridiska ombuds och biträdens närvaro vid alla andra intervjuer under asylförfarandet, utan att det påverkar tillämpningen av denna punkt eller artiklarna 8.5 och 10.1 b.

4) Medlemsstaterna skall säkerställa att alla asylsökande har rätt till ett juridisk ombud eller biträde för att bistå dem efter ett beslut av en beslutande myndighet som går dem emot. Biståndet skall vara kostnadsfritt i detta skede av förfarandet om sökanden inte har medel att betala själv.

Artikel 10

1) Medlemsstaterna skall se till att alla underåriga utan medföljande vuxen omfattas av följande garantier i samband med de förfaranden som föreskrivs i detta direktiv:

   a) En förmyndare eller ett biträde skall utses så fort som möjligt för att bistå och företräda underåriga vid prövningen av ansökan.

   b) Den förmyndare eller det biträde som utsetts skall ges tillfälle att hjälpa underåriga att förbereda sig för den personliga intervjun om asylansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan. Medlemsstaterna skall ge en förmyndare eller ett biträde för en underårig utan medföljande vuxen tillstånd att närvara vid den personliga intervjun och att ställa frågor eller framföra synpunkter.

2) Medlemsstaterna skall säkerställa att den personliga intervjun med en underårig utan medföljande vuxen om asylansökans upptagande till sakprövning och/eller innehållet i ansökan utförs av en tjänsteman som har den utbildning som krävs med hänsyn till sådana underårigas särskilda behov.

3) Medlemsstaterna skall säkerställa att

   a) de behöriga organisationer som utför läkarundersökningar för att fastställa åldern på en underårig utan medföljande vuxen använder metoder som är säkra och som respekterar mänsklig värdighet,

   b) underåriga utan medföljande vuxen underrättas före prövningen av deras asylansökan, på ett språk de förstår, om att en åldersbestämning i form av en läkarundersökning kan komma att utföras. Underrättelsen skall omfatta information om undersökningsmetoden och de möjliga konsekvenser resultaten av läkarundersökningen kan ha för prövningen av asylansökan, även konsekvenserna av att den underårige vägrar att genomgå undersökningen.

Artikel 11

1) Medlemsstaterna får inte kvarhålla en asylsökande i förvar endast av det skälet att hans asylansökan behöver prövas. Medlemsstaterna får emellertid i överensstämmelse med ett förfarande i nationell lagstiftning och endast så länge det är nödvändigt kvarhålla en asylsökande i förvar i syfte att fatta ett beslut i följande fall:

   a) För att fastställa eller kontrollera sökandens identitet eller nationalitet.

   b) För att fastställa sökandens identitet eller nationalitet när denne har förstört eller gjort sig av med sina resehandlingar och/eller identitetshandlingar eller använt falska handlingar vid inresan i medlemsstaten för att vilseleda myndigheterna.

   c) För att säkra uppgifter som sökandens asylansökan grundar sig på och som annars skulle kunna gå förlorade.

d) I samband med ett förfarande för att besluta om sökandens rätt att inresa på territoriet.

2) Medlemsstaterna skall i lag föreskriva en möjlighet till en första omprövning och därefter regelbundna omprövningar av beslutet om att kvarhålla en asylsökande i förvar enligt punkt 1.

Artikel 12

Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att alla behöriga myndigheter har tillräcklig personal och utrustning för att kunna uppfylla sina skyldigheter enligt detta direktiv.

Artikel 13

1) Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att beslutande myndigheter är fullt kvalificerade i asyl- och flyktingfrågor. För detta ändamål skall varje medlemsstat säkerställa att dess beslutande myndigheter har

(a) specialiserad personal med nödvändig kunskap om och erfarenhet av asyl- och flyktingfrågor,

(b) tillgång till exakt och aktuell information från olika källor, däribland information från flyktingkommissariatet, angående den rådande situationen i asylsökandes ursprungsländer och i transitländer,

(c) rätt att vid behov rådfråga experter i särskilda frågor, till exempel medicinska eller kulturella frågor.

2) Medlemsstaterna skall på begäran av överprövningsinstanserna bevilja dessa instanser samma behandling som de beslutande myndigheterna när det gäller tillgång till de delar av den information som anges i punkt 1 b som betraktas som offentlig. Medlemsstaterna får besluta att bevilja överprövningsinstanserna tillgång till de delar av den information som anges i punkt 1 b som betraktas som konfidentiell, om de omfattas av samma regler som de beslutande myndigheterna vad gäller sekretessen för denna information.

Artikel 14

1) Medlemsstaterna skall säkerställa att

(a) personal som kan förmodas komma i kontakt med personer i ett skede då de kan ansöka om asyl, såsom gränspersonal och tjänstemän vid invandrarmyndigheter, har fått den grundläggande utbildning som behövs för att känna igen en asylansökan och kunna agera vidare i enlighet med instruktionerna i artikel 4.3,

(b) personal som intervjuar asylsökande har fått den grundläggande utbildning som behövs för detta ändamål,

(c) personal som intervjuar personer som befinner sig i en särskilt utsatt ställning och underåriga har fått den grundläggande utbildning som krävs med hänsyn till sådana personers särskilda behov,

(d) personal som prövar asylansökningar har fått nödvändig grundläggande utbildning i internationell flyktinglagstiftning, nationell asyllagstiftning, relevant internationell lagstiftning om de mänskliga rättigheterna, detta direktiv och bedömningen av asylansökningar från personer med särskilda behov, däribland underåriga utan medföljande vuxen,

(e) personal som ansvarar för beslut om kvarhållande i förvar har fått nödvändig grundläggande utbildning i nationell asyllagstiftning, relevant internationell lagstiftning om de mänskliga rättigheterna, detta direktiv och nationella regler om kvarhållande i förvar.

2) Medlemsstaterna skall på begäran av överprövningsinstanserna bevilja deras personal samma behandling som personalen vid de beslutande myndigheterna när det gäller den utbildning som anges i punkt 1 c, vid behov, och 1 d.

Artikel 15

1) Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att information om enskilda asylansökningar beläggs med sekretess.

2) Medlemsstaterna får inte röja eller dela med sig av den information som avses i punkt 1 till myndigheterna i den asylsökandes ursprungsland.

3) Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att ingen information för att utreda en enskild sökandes ärende inhämtas från myndigheterna i dennes ursprungsland på ett sätt som skulle leda till att dessa myndigheter får kännedom om att denne har ansökt om asyl.

4) Denna artikel påverkar inte flyktingkommissariatets tillgång till information vid utövandet av sitt mandat enligt Genèvekonventionen i enlighet med artikel 17 i detta direktiv.

Artikel 16

1) Om sökanden frivilligt återkallar asylansökan, skall den beslutande myndigheten göra en anteckning i akten om att utredningen av ansökan läggs ned.

2) Om en asylsökande har försvunnit, får den beslutande myndigheten lägga ned utredningen av ansökan om sökanden utan godtagbara skäl har undlåtit att fullgöra rapporteringsskyldigheter eller att inkomma med begärda upplysningar eller att inställa sig för en personlig intervju under åtminstone trettio arbetsdagar.

3) Om sökanden ställer sig till myndigheternas förfogande för utredningen av dennes asylansökan efter det att utredningen av ansökan har lagts ned enligt punkterna 1 eller 2, får denna ansökan betraktas som ny asylansökan.

Artikel 17

Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att ge flyktingkommissariatet eller andra organisationer som arbetar på dess vägnar möjlighet att

(a) få kontakt med asylsökande, även de som kvarhålls i förvar eller som befinner sig i transitområden på flygplatser,

(b) få tillgång till information om enskilda asylansökningar, om förfarandets gång och om vilka beslut som har fattats, under förutsättning att den asylsökande samtycker till detta,

(c) vid utövandet av sin tillsyn enligt artikel 35 i Genèvekonventionen kunna göra framställningar till vilken behörig myndighet som helst i fråga om enskilda asylansökningar i alla skeden av förfarandet.

KAPITEL III

Bedömning av om asylansökningar skall tas upp till sakprövning

Artikel 18

Medlemsstaterna får avvisa en enskild asylansökan om

(a) en annan medlemsstat är ansvarig för att pröva ansökan, enligt de kriterier och mekanismer som avgör vilken medlemsstat som är ansvarig för att pröva en asylansökan som lämnats in i en av medlemsstaterna av en medborgare i ett tredje land eller av en statslös person,

(b) ett tredje land betraktas som första asylland för sökanden enligt artikel 20,

(c) ett tredje land betraktas som säkert tredje land för sökanden enligt artiklarna 21 och 22.

Artikel 19

Om en medlemsstat begär att en annan medlemsstat skall ta ansvar för att pröva en viss asylansökan, skall den begärande medlemsstaten så fort som möjligt underrätta sökanden, om begäran, dess innehåll och relevanta tidsfrister, på ett språk som denne förstår.

Artikel 20

Ett land kan anses som första asylland för en asylsökande om denne har fått resa in i det landet som flykting eller av andra skäl som berättigar till skydd, och fortfarande kan åtnjuta detta skydd.

Artikel 21

1) Medlemsstaterna får vid prövningen av asylansökningar betrakta ett tredje land som ett säkert tredje land endast i enlighet med principerna i bilaga I.

2) Medlemsstaterna får behålla eller införa lagstiftning som ger möjlighet att genom lag eller förordning fastställa säkra tredje länder. Sådan lagstiftning får inte påverka tillämpningen av artikel 22.

3) Medlemsstater som vid det datum då detta direktiv träder i kraft har gällande lagar eller förordningar som fastställer säkra tredje länder och som önskar behålla dessa lagar eller förordningar, skall underrätta kommissionen om dem inom sex månader från antagandet av detta direktiv och så snart som möjligt meddela alla relevanta senare ändringar.

   Medlemsstaterna skall så snart som möjligt underrätta kommissionen om lagar eller förordningar som fastställer säkra tredje länder som de inför efter det att detta direktiv antagits om alla relevanta senare ändringar.

Artikel 22

Ett land som är ett säkert tredje land enligt principerna i bilaga I kan endast betraktas som ett säkert tredje land för en enskild asylsökande om, utan hinder av eventuella förteckningar,

(a) sökanden har anknytning till eller nära förbindelser med det landet eller under en tidigare vistelse i landet har erhållit skydd av det landets myndigheter,

(b) det finns skäl att anta att den sökanden kommer att få resa in på det landets territorium på nytt och

(c) det saknas skäl att anta att landet inte är ett säkert tredje land med hänsyn till den asylsökandes särskilda omständigheter.

Artikel 23

1) Om en personlig intervju om en asylansökans upptagande till sakprövning med avseende på artikel 18 b eller 18 c hålls med en sökande, skall medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna håller denna personliga intervju inom fyrtio arbetsdagar från det att den berörda personens ansökan lämnades in.

2) Medlemsstaterna skall säkerställa att den beslutande myndigheten fattar ett beslut om avvisning av en asylansökan, i enlighet med artikel 18 b eller 18 c inom tjugofem arbetsdagar efter den personliga intervjun.

3) Om ingen personlig intervju hållits med sökanden, skall tidsfristen för att fatta ett beslut vara sextiofem arbetsdagar.

4) Om tidsfristerna i denna artikel inte iakttas skall asylansökan behandlas enligt det ordinarie förfarandet.

5) Vid verkställigheten av ett beslut grundat på artikel 22 får medlemsstaterna förse sökanden med en handling på det tredje landets språk som underrättar myndigheterna i det landet om att ansökan inte har prövats i sak.

KAPITEL IV

Prövning av asylansökningar i sak

Avsnitt I

Det ordinarie förfarandet

Artikel 24

1) Medlemsstaterna skall i lag eller förordning föreskriva en skälig tidsfrist för den beslutande myndighetens prövning av asylansökningar.

2) Om den beslutande myndigheten inte har fattat ett beslut inom den tidsfrist som avses i punkt 1, skall asylsökande ha rätt att begära ett beslut från överprövningsinstansen. Medlemsstaterna skall i lag föreskriva huruvida överprövningsinstansens beslut om denna begäran skall fattas på grundval av sakförhållandena i ärendet eller vara ett beslut som fastställer en tidsfrist inom vilken den beslutande myndigheten skall fatta ett beslut. Medlemsstaterna skall säkerställa att överprövningsinstansen i dessa fall fattar beslut så fort som möjligt.

3) Den tidsfrist som avses i punkt 1 kan förlängas med sex månader om godtagbara skäl föreligger. Godtagbara skäl anses bland annat föreligga om den beslutande myndigheten avvaktar ett klargörande från överprövningsinstansen eller appellationsdomstolen i en fråga som skulle kunna påverka beslutet om ansökan.

Om tidsfristen förlängs måste den beslutande myndigheten skriftligen underrätta sökanden om detta. En förlängning av tidsfristen i enskilda ärenden är endast giltig om sökanden har underrättats.

Artikel 25

1) Medlemsstaterna skall vidta lämpliga åtgärder för att säkerställa att en asylsökande ges möjlighet att samarbeta med de behöriga myndigheterna för att lägga fram de relevanta sakförhållandena i sitt ärende så fullständigt som möjligt, inbegripet all tillgänglig bevisning.

2) En asylsökande skall anses ha lagt fram de relevanta sakförhållandena i sitt ärende i tillräcklig utsträckning om denne, i syfte att hjälpa de behöriga myndigheterna att fastställa de omständigheter som asylansökan grundar sig på, har lämnat uppgifter om sin ålder, bakgrund, identitet och nationalitet, sina resvägar, identitets- och resehandlingar och skälen för sitt behov av skydd.

3) Sedan asylsökanden har ansträngt sig för att genom tillgänglig bevisning stödja sina uppgifter om de relevanta sakförhållandena och har lämnat en tillfredsställande

förklaring till en eventuell brist på bevis, måste den beslutande myndigheten bedöma sökandens trovärdighet och pröva bevisningen.

4) Medlemsstaterna skall säkerställa att den beslutande myndigheten trots en eventuell brist på bevis i tveksamma fall beslutar till sökandens fördel, om sökanden har gjort en verklig ansträngning för att styrka sin ansökan och utredaren finner att sökandens uppgifter är sammanhängande och rimliga och inte strider mot vad som är allmänt känt.

Artikel 26

1) Medlemsstaterna skall säkerställa att den beslutande myndigheten kan inleda en utredning om att återkalla eller upphäva en persons flyktingstatus så snart det framkommer uppgifter som tyder på att det finns skäl att ompröva giltigheten av dennes flyktingstatus.

2) Varje upphävande eller återkallelse av flyktingstatus skall prövas enligt det ordinarie förfarandet i enlighet med bestämmelserna i detta direktiv.

3) Medlemsstaterna får ange undantag från artiklarna 7 och 8 i de fall då det är omöjligt för den beslutande myndigheten att iaktta dessa bestämmelser av skäl som har ett specifikt samband med grunderna för återkallelse eller upphävande.

Avsnitt II

Det påskyndade förfarandet

Artikel 27

Medlemsstaterna får införa eller behålla ett påskyndat förfarande för att handlägga ansökningar som misstänks vara uppenbart ogrundade enligt artikel 28.

Artikel 28

1) Medlemsstaterna får avslå asylansökningar som uppenbart ogrundade om

(a) sökanden utan godtagbara skäl har lämnat in ansökan med falska uppgifter om sin identitet eller nationalitet,

(b) sökanden inte har lagt fram några identitets- eller resehandlingar och inte har lämnat tillräckliga eller tillräckligt övertygande uppgifter för att dennes identitet eller nationalitet skall kunna fastställas och det finns allvarliga skäl att anta att sökanden uppsåtligen har förstört eller gjort sig av med en identitets- eller resehandling som skulle bidra till att fastställa sökandens identitet eller nationalitet,

(c) en person har lämnat in en asylansökan i det sista skedet av ett utvisningsförfarande och kunde ha gjort det tidigare,

(d) sökanden, när ger in och förklarar sin ansökan, inte tar upp omständigheter som kan berättiga till skydd enligt Genèvekonventionen eller artikel 3 i 1950 års Europakonvention angående skydd av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna,

(e) sökanden kommer från ett säkert ursprungsland i den mening som avses i artiklarna 30 och 31 i detta direktiv,

(f) sökanden har lämnat in en ny ansökan som inte innehåller några relevanta nya uppgifter i fråga om sökandens särskilda omständigheter eller om situationen i dennes ursprungsland.

2) Medlemsstaterna skall inte anse följande omständigheter som grund för att avslå asylansökan som uppenbart ogrundad:

(a) sökanden har inte sökt tillflykt i en del av sitt urpsrungsland eller, om han är statslös, i en del av det land där han tidigare haft sin vanliga vistelseort, där han rimligen kan förvänta sig att inte utsättas för förföljelse i den mening som avses i Genèvekonventionen,

(b) det finns allvarliga skäl att anta att grunderna i artikel 1.F i Genèvekonventionen är tillämpliga på sökanden.

Artikel 29

1) Om en personlig intervju om innehållet i asylansökan hålls med en sökande, skall medlemsstaterna säkerställa att de behöriga myndigheterna håller denna personliga intervju inom 40 arbetsdagar från det att den berörda personens ansökan lämnades in.

2) Medlemsstaterna skall säkerställa att den beslutande myndigheten fattar ett beslut om att avslå en asylansökan som uppenbart ogrundad enligt artikel 28 inom 25 arbetsdagar efter det att den personliga intervjun med sökanden har hållits.

3) Om en personlig intervju inte har hållits med sökanden, skall tidsfristen för att fatta ett beslut vara 65 arbetsdagar.

4) Om tidsfristerna i denna artikel inte iakttas skall asylansökan behandlas enligt det ordinarie förfarandet.

Artikel 30

1) Medlemsstaterna får vid prövningen av asylansökningar betrakta ett land som ett säkert ursprungsland endast i enlighet med principerna i bilaga II.

2) Medlemsstaterna får behålla eller införa lagstiftning som ger möjlighet att genom lag eller förordning fastställa säkra ursprungsländer. Sådan lagstiftning får inte påverka tillämpningen av artikel 31.

3) Medlemsstater som vid det datum då detta direktiv träder i kraft har gällande lagar eller förordningar som fastställer säkra ursprungsländer och som önskar behålla dessa lagar eller förordningar, skall underrätta kommissionen om dem inom sex

månader från antagandet av detta direktiv och så snart som möjligt meddela alla relevanta senare ändringar.

Medlemsstaterna skall så snart som möjligt underrätta kommissionen om lagar eller förordningar som fastställer säkra ursprungsländer som de inför efter det att detta direktiv antagits och om alla relevanta senare ändringar

Artikel 31

Ett land som är ett säkert ursprungsland enligt principerna i bilaga II kan endast betraktas som ett säkert ursprungsland för en enskild asylsökande om han är medborgare i det landet eller, om han är statslös, tidigare har haft sin vanliga vistelseort i det landet och om det saknas skäl att anta att landet inte är ett säkert ursprungsland med hänsyn till sökandens särskilda omständigheter.

KAPITEL V

Överklagande

Artikel 32

Asylsökande har rätt att överklaga ett beslut som fattas om deras asylansökans upptagande till prövning eller innehåll.

Ett överklagande får avse både sak- och rättsfrågor.

Artikel 33

1) Ett överklagande skall medföra uppskov med verkställigheten. Sökanden får stanna kvar på den berörda medlemsstatens territorium eller vid dess gräns i avvaktan på överprövningsinstansens beslut.

2) Medlemsstaterna får göra undantag från denna bestämmelse

   (a) i ärenden där ett land som inte är en medlemsstat betraktas som ett säkert tredje land för sökanden enligt artiklarna 21 och 22,

   (b) i ärenden som avslås som uppenbart ogrundade enligt artikel 28,

   (c) i ärenden där det föreligger omständigheter som grundas på hänsyn till nationell säkerhet eller allmän ordning.

3) Om ett överklagande inte medför uppskov med verkställigheten, skall sökanden ha rätt att ansöka till den behöriga myndigheten om att få stanna kvar på medlemsstatens territorium eller vid dess gräns under överklagandeförfarandet. Utvisning får inte ske förrän den behöriga myndigheten har fattat beslut i den frågan, förutom i ärenden där ett land som inte är en medlemsstat betraktas som ett säkert tredje land för sökanden enligt artiklarna 21 och 22.

4) Medlemsstaterna skall säkerställa att den behöriga myndigheten behandlar ansökan så fort som möjligt.

Artikel 34

1) Medlemsstaterna skall i lag eller förordning ange skäliga tidsfrister för att underrätta om att ett överklagande skall ske och för att lägga fram grunderna för ett överklagande. Tidsfristerna för att lägga fram grunderna för ett överklagande får under inga omständigheter vara kortare än tjugo arbetsdagar.

2) Medlemsstaterna skall ange andra bestämmelser som krävs för att ge in ett överklagande, däribland bestämmelser om att förlänga tidsfristen för att lägga fram grunderna för ett överklagande om godtagbara skäl föreligger.

3) Medlemsstaterna skall besluta att överprövningsinstansen antingen har behörighet att fastställa eller upphäva den beslutande myndighetens beslut eller att överprövningsinstansen skall fatta ett eget beslut grundat på sakförhållandena i ärendet.

4) Medlemsstaterna skall säkerställa att överprövningsinstansen, om den upphäver ett beslut, återförvisar ärendet till den beslutande myndigheten för ett nytt beslut.

5) För att uppnå ett snabbt förfarande för att besluta om sökandens rätt att lagligen resa in på en medlemsstats territorium i enlighet med artikel 3.2, får medlemsstaterna föreskriva att överprövningsinstansen skall fatta ett beslut om överklagandet inom sju arbetsdagar.

Artikel 35

1) Medlemsstaterna skall säkerställa att överprövningsinstansen fattar ett beslut i ärenden där en ansökan har avvisats, eller avslagits som uppenbart ogrundad inom sextiofem arbetsdagar efter det att en underrättelse om överklagande har lämnats enligt artikel 34.1.

2) Medlemsstaterna får i lag eller förordning föreskriva tidsfrister för överprövningsinstansens prövning i andra ärenden.

3) En tidsfrist enligt punkt 1 eller punkt 2 får förlängas om godtagbara skäl föreligger. Godtagbara skäl anses bland annat föreligga om överprövningsinstansen avvaktar ett klargörande från appellationsdomstolen i en rättsfråga som skulle kunna påverka beslutet.

Om tidsfristen förlängs måste överprövningsinstansen skriftligen underrätta sökanden om detta. En förlängning av tidsfristen i enskilda ärenden är endast giltig om sökanden har underrättats.

Artikel 36

1) Medlemsstaterna får införa ett förfarande enligt vilket de beslutande myndigheternas beslut om att avvisa ett ärende eller avslå ett ärende som uppenbart ogrundat automatiskt skall omprövas av en överprövningsinstans.

2) Om en medlemsstat väljer att införa ett sådant förfarande, skall den föreskriva skäliga tidsfrister för sökanden att ge in skriftliga synpunkter.

3) Artiklarna 32.2, 33 och 34.3–5 skall tillämpas på ett förfarande för automatisk överprövning.

Artikel 37

Medlemsstaterna får föreskriva att överprövningsinstansen skall besluta i ett ärende i enlighet med förfarandet i artikel 35 eller artikel 36 om

(a) sökanden i ett tidigt skede av förfarandet utan godtagbara skäl och uppsåtligen har undanhållit uppgifter som skulle ha lett till en tillämpning av artiklarna 18 eller 28,

(b) sökanden har begått ett allvarligt brott på gemenskapens territorium,

(c) det finns uppenbart allvarliga skäl att anta att grunderna i artikel 1.F i Genèvekonventionen är tillämpliga på sökanden,

(d) det finns rimliga skäl att betrakta sökanden som en fara för säkerheten i den medlemsstat där han vistas,

(e) sökanden genom en dom som vunnit laga kraft har dömts för ett särskilt allvarligt brott och därför utgör en samhällsfara i den medlemsstat där han vistas,

(f) sökanden kvarhålls i förvar.

Artikel 38

1) Medlemsstaterna skall säkerställa att asylsökande alltid har rätt att överklaga ett beslut till appellationsdomstolen.

2) Om överprövningsinstansen är en administrativ myndighet eller en myndighet med domstolsliknande uppgifter, skall medlemsstaterna säkerställa att appellationsdomstolen har behörighet att pröva besluten i både sak- och rättsfrågor. Om överprövningsinstansen är en domstol, får medlemsstaterna besluta att appellationsdomstolen måste begränsa sin prövning av besluten till rättsfrågor.

3) Medlemsstaterna får föreskriva att appellationsdomstolen i ärenden där en ansökan avvisats eller avslagits som uppenbart ogrundad får besluta huruvida prövningstillstånd skall ges och, om prövningstillstånd ges, pröva besluten enligt ett förkortat eller påskyndat förfarande.

4) Medlemsstaterna får föreskriva att sökanden och/eller beslutande myndigheter har rätt att begära ett beslut från appellationsdomstolen, i vilket det anges en tidsfrist för

när överprövningsinstansen skall ha fattat ett beslut, om överprövningsinstansen inte har fattat ett beslut inom de tidsfrister som anges i artikel 35.1 eller 35.2. Medlemsstaterna får föreskriva att appellationsdomstolen skall fatta ett sådant beslut så fort som möjligt.

5) Medlemsstaterna skall i lag eller förordning ange skäliga tidsfrister för att underrätta om att ett vidare överklagande skall ske och för att lägga fram grunderna för ett sådant överklagande. Tidsfristen för att lägga fram grunderna för ett vidare överklagande får under inga omständigheter vara kortare än 30 arbetsdagar.

6) Medlemsstaterna skall ange andra bestämmelser som krävs för att överklaga vidare, däribland bestämmelser om att förlänga tidsfristen för att lägga fram grunderna för ett vidare överklagande om det föreligger godtagbara skäl.

Artikel 39

1) Medlemsstaterna skall i lag föreskriva regler om uppskov med verkställigheten i avvaktan på appellationsdomstolens avgörande.

2) I alla ärenden där uppskov med verkställigheten inte beviljas, skall asylsökanden ha rätt att ansöka till appellationsdomstolen om att få stanna kvar på medlemsstatens territorium eller vid dess gräns under överklagandeförfarandet. Utvisning får inte ske förrän appellationsdomstolen har fattat beslut i den frågan.

3) Medlemsstaterna får föreskriva att appellationsdomstolen skall fatta beslut i sådana ärenden som avses i punkt 2 så fort som möjligt.

4) För att uppnå ett snabbt förfarande för att besluta om sökandens rätt att lagligen resa in på en medlemsstats territorium i enlighet med artikel 3.2, får medlemsstaterna kräva att appellationsdomstolen fattar ett beslut om en ansökan enligt punkt 2 inom sju arbetsdagar.

Artikel 40

Medlemsstaterna får besluta att även beslutande myndigheter skall ha rätt att överklaga.

KAPITEL VI

Allmänna och slutliga bestämmelser

Artikel 41

Medlemsstaterna skall tillämpa bestämmelserna i detta direktiv på asylsökande, utan diskriminering i fråga om kön, ras, etniskt ursprung, religion eller övertygelse, funktionshinder, ålder, sexuell läggning eller ursprungsland.

Artikel 42

Medlemsstaterna skall föreskriva påföljder för överträdelser av nationella bestämmelser som har antagits enligt detta direktiv och skall vidta alla åtgärder som behövs för att säkerställa att de verkställs. Påföljderna skall vara effektiva, proportionerliga och avskräckande. Medlemsstaterna skall underrätta kommissionen om dessa bestämmelser senast den dag som anges i artikel 44.1, och utan dröjsmål underrätta kommissionen om alla senare ändringar som påverkar dem.

Artikel 43

Kommissionen skall senast två år efter den dag som anges i artikel 44 rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv i medlemsstaterna och föreslå eventuella ändringar som är nödvändiga. Medlemsstaterna skall senast arton månader efter den dag som anges i artikel 44.1 till kommissionen lämna alla upplysningar som behövs för att utarbeta rapporten.

Efter det att den första rapporten har lagts fram, skall kommissionen minst vart femte år rapportera till Europaparlamentet och rådet om tillämpningen av detta direktiv i medlemsstaterna.

Artikel 44

1) Medlemsstaterna skall sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 31 december 2002. De skall genast underrätta kommissionen om detta.

   När en medlemsstat antar dessa bestämmelser skall de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen skall göras skall varje medlemsstat själv utfärda.

2) Medlemsstaterna skall till kommissionen överlämna de bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 45

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning.*

Artikel 46

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.

Utfärdat i Bryssel den

På rådets vägnar
Ordförande

BILAGA I

PRINCIPER FÖR ATT FASTSTÄLLA SÄKRA TREDJE LÄNDER

I. Krav för att fastställa säkra tredje länder

Ett land betraktas som ett säkert tredje land om det, i fråga om de aktuella utländska medborgarna eller statslösa personerna, uppfyller följande två krav:

A. Det iakttar generellt den internationella lagstiftningens normer om skydd för flyktingar.

B. Det iakttar generellt de grundläggande normer i internationell lagstiftning om de mänskliga rättigheterna som det inte får avvikas från under krig eller i annat allmänt nödläge som hotar nationens existens.

A. Den internationella lagstiftningens normer om skydd för flyktingar

1) Ett säkert tredje land är vilket land som helst som har ratificerat Genèvekonventionen, iakttar konventionens bestämmelser om rätten för personer som har erkänts som flyktingar och beviljats flyktingstatus samt har inrättat ett asylförfarande för personer som önskar erkännas som flyktingar och beviljas flyktingstatus, vilket överensstämmer med följande principer:

- Asylförfarandet regleras i lag.
- Beslut om asylansökningar fattas objektivt och opartiskt.
- Asylsökande tillåts stanna kvar vid landets gräns eller inom dess territorium till dess att det har fattats ett beslut om deras asylansökan.
- Asylsökande har rätt till en personlig intervju, vid behov med bistånd av en tolk.
- Asylsökande ges möjlighet att meddela sig med flyktingkommissariatet eller med andra organisationer som arbetar på flyktingkommissariatets vägnar.
- Det finns en bestämmelse om att beslut om en asylansökan kan överklagas till en högre administrativ myndighet eller till en domstol eller det finns en faktisk möjlighet att få beslutet omprövat.
- Flyktingkommissariatet eller andra organisationer som arbetar på dess vägnar i allmänhet får träffa asylsökande, kan begära information från myndigheterna om enskilda asylansökningar, om förfarandets gång, om vilka beslut som har fattats och kan göra framställningar till dessa myndigheter i fråga om enskilda asylansökningar, vid utövandet av sin tillsyn enligt artikel 35 i Genèvekonventionen.

2) Oaktat det ovanstående kan ett land som inte har ratificerat Genèvekonventionen betraktas som ett säkert tredje land om

- landet generellt iakttar principen om "non-refoulement" i Afrikanska enhets-organisationens konvention om de specifika aspekterna av flyktingproblemen i Afrika av den 10 september 1969 och, avseende personer som ansöker som asyl av detta skäl, har ett förfarande som överensstämmer med de ovannämnda principerna, eller

- landet har följt slutsatserna i Cartagena-deklarationen om flyktingar av den 19-22 november 1984 för att säkerställa att nationella lagar och förordningar återspeglar principerna och kriterierna i Genèvekonventionen och att det finns miniminormer för behandlingen av flyktingar, eller

- landet ändå överlag i praktiken iakttar normerna i Genèvekonventionen i fråga om rättigheterna för personer i behov av internationellt skydd i konventionens mening och om landet avseende personer som ansöker som asyl av detta skäl har ett förfarande som överensstämmer med de ovannämnda principerna, eller

- landet på något annat sätt erkänner behovet av att ge sådana personer internationellt skydd, antingen genom samarbete med flyktingkommissariatet eller andra organisationer som arbetar på dess vägnar eller på andra sätt som överlag bedöms vara lämpliga för detta ändamål, vilket visats av flyktingkommissariatet.

B. De grundläggande normerna i internationell lagstiftning om de mänskliga rättigheterna

1) Alla länder som har ratificerat antingen 1950 års Europakonvention angående skydd av de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (nedan "Europakonventionen") eller både 1966 års Internationella konvention om medborgerliga och politiska rättigheter (nedan "Internationella konventionen") och 1984 års konvention mot tortyr och annan grym, omänsklig eller förnedrande behandling eller bestraffning (nedan "tortyrkonventionen") och generellt iakttar normerna i dessa konventioner i fråga om rätten till liv, förbud mot tortyr och grym, omänsklig eller förnedrande behandling, förbud mot slaveri och träldom, förbud mot retroaktiva strafflagar, rätten att erkännas som en person i lagens mening, förbud mot att berövas friheten enbart på grund av oförmåga att uppfylla en avtalad förpliktelse samt tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet.

2) Att iaktta normerna när det gäller att fastställa att ett land är ett säkert tredje land innefattar också att det landet har bestämmelser om effektiva medel för att garantera att utländska medborgare eller statslösa personer inte utvisas i strid med artikel 3 i Europakonventionen eller artikel 7 i Internationella konventionen och artikel 3 i tortyrkonventionen.

II. Förfarande för att fastställa säkra tredje länder

Varje allmän bedömning av huruvida dessa normer iakttas i syfte att fastställa att ett land är ett säkert tredje land i allmänhet eller säkert för vissa enskilda utländska medborgare eller statslösa personer måste grundas på en rad informationskällor, som kan inbegripa rapporter från beskickningar, internationella och icke-statliga organisationer samt pressrapporter. Medlemsstaterna skall särskilt beakta information från flyktingkommissariatet.

Rapporten med den allmänna bedömningen skall vara offentlig.

BILAGA II

PRINCIPER FÖR ATT FASTSTÄLLA SÄKRA URSPRUNGSLÄNDER

I. Krav för att fastställa säkra ursprungsländer

Ett land betraktas som ett säkert ursprungsland om det generellt iakttar de grundläggande normer i internationell lagstiftning om de mänskliga rättigheterna som det inte får avvikas från under krig eller i annat allmänt nödläge som hotar nationens existens och landet

A. har demokratiska institutioner och generellt iakttar följande rättigheter: tankefrihet, samvetsfrihet och religionsfrihet, yttrandefrihet, rätt att delta i fredliga sammankomster samt föreningsfrihet, inbegripet rätten att bilda och ansluta sig till fackföreningar och delta i landets styrelse, direkt eller genom fritt valda ombud,

B. tillåter att internationella organisationer och icke-statliga organisationer övervakar om landet respekterar de mänskliga rättigheterna,

C. styrs av rättsstatsprincipen och generellt iakttar följande rättigheter: rätten till frihet och personlig säkerhet, rätten att erkännas som en person inför lagen och likhet inför lagen,

D. föreskriver ordinära effektiva rättsmedel mot brott mot dessa civila och politiska rättigheter och, vid behov, extraordinära rättsmedel,

E. är ett stabilt land.

II. Förfarande för att fastställa säkra ursprungsländer

Varje allmän bedömning av huruvida dessa normer iakttas i syfte att fastställa att ett land är ett säkert ursprungsland i allmänhet eller säker för vissa enskilda utländska medborgare eller statslösa personer måste grundas på en rad informationskällor, som kan inbegripa rapporter från beskickningar, internationella och icke-statliga organisationer samt pressrapporter. Medlemsstaterna skall särskilt beakta information från flyktingkommissariatet.

Rapporten med den allmänna bedömningen skall vara offentlig.

Finansieringsöversikt

1. ÅTGÄRDENS BETECKNING

Rådets direktiv om miniminormer för medlemsstaternas förfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus.

2. BERÖRD BUDGETPOST

A – 7030.

3. RÄTTSLIG GRUND

Artikel 63.1 d i EG-fördraget.

4. BESKRIVNING AV ÅTGÄRDEN

4.1 Allmänt mål

Direktivets syfte är att fastställa miniminormer på gemenskapsnivå för medlemsstaternas asylförfaranden för att bevilja eller återkalla flyktingstatus.

Detta är det första gemenskapsinitiativet om asylförfaranden och det utgör ett led i strävan att uppnå ett gemensamt europeiskt asylsystem. I ordförandeskapets slutsats 15 från Europeiska rådet i Tammerfors i oktober 1999 anges att gemenskaps-bestämmelser på längre sikt bör leda till ett gemensamt asylförfarande i hela unionen. Miniminormerna för medlemsstaternas förfaranden är bara ett första steg mot en ytterligare harmonisering av förfaranderegler. Ett meddelande om detta kommer att läggas fram i november.

Kommissionen avser att med hänsyn till detta direktiv inrätta en kontaktkommitté. Följande skäl finns för att inrätta en sådan kommitté: Kommittén skall för det första hjälpa medlemsstaterna att införa miniminormerna enligt detta direktiv, och därvidlag ha en samordnande uppgift. För det andra skall kommittén vara ett forum för medlemsstater som gemensamt önskar gå längre än miniminormerna i detta skede av harmoniseringsprocessen, bland annat när det gäller att samordna förfarandena för att fastställa säkra tredje länder och säkra ursprungsländer. För det tredje skall kommittén avlägsna hindren för ett gemensamt asylförfarande och skapa de nödvändiga villkoren för att uppnå det mål som Europeiska rådet i Tammerfors ställde upp. Kommittén skulle kunna verka för en ytterligare tillnärmning av asylpolitiken i framtiden och den skulle kunna bana väg för att gå över från miniminormer för förfarandena till ett gemensamt förfarande.

Under tiden före den 31 december 2002 skulle kontaktkommittén sammanträda tre gånger om året för att förbereda införlivandet av direktivet och därefter två eller tre gånger om året för att underlätta samråd mellan medlemsstaterna om ytterligare normer osv.

4.2 Period som omfattas av åtgärden och bestämmelser om förnyelse eller förlängning

Tills vidare.

5. KLASSIFICERING AV UTGIFTER OCH INKOMSTER

5.1 Icke-obligatoriska utgifter.

5.2 Icke-differentierade anslag.

5.3 Typ av inkomster som avses

Ej tillämplig.

6. TYP AV UTGIFTER ELLER INKOMSTER

Ej tillämplig.

7. BUDGETKONSEKVENSER

Administrativa åtgärder till följd av inrättandet av kontaktkommittén.

8. BESTÄMMELSER OM BEDRÄGERIBEKÄMPNING

Ej tillämplig.

9. ANALYS AV KOSTNADSEFFEKTIVITET

9.1. Särskilda och kvantifierbara mål; målgrupp

Ej tillämplig.

9.2. Skäl för åtgärden

Ej tillämplig.

9.3 Uppföljning och utvärdering av åtgärden

Ej tillämplig.

10. ADMINISTRATIVA UTGIFTER (DEL A I AVSNITT III I ALLMÄNNA BUDGETEN)

Den faktiska avsättningen av nödvändiga administrativa medel kommer att baseras på kommissionens årliga beslut om fördelning av medel, med hänsyn till vilket antal tjänster och vilka ytterligare medel som beviljas av budgetmyndigheten.

10.1 Påverkan på antalet anställda

Ingen.

10.2 Total budgetkonsekvens av ytterligare personal

Ingen.

10.3 Ökning av administrativa utgifter till följd av att direktivet antas

Budgetpost	Belopp	Beräkningsmetod
A-7030		Kontaktkommittén skall sammanträda tre gånger per år när direktivet har antagits Endagssammanträden med alla nationella experter från medlemsstaterna Genomsnittlig kostnad per sammanträde: **650** euro 650 € x 15 företrädare = 9 750 euro x 3 sammanträden/år =
Totalt	29 250 euro	

Utgifterna som omfattas av kapitel A7 i punkt 10.3 kommer att täckas av det totala anslaget till generaldirektoratet för rättsliga och inrikes frågor.